



EN VEU ALTA

PERIÒDIC ANÀRQUIC

Març 2010 Núm. I

Època II

D.L. L-230-2010 | PUBLICACIÓ GRATUÏTA



**ALFONSO
EN RECERCA
I CAPTURA.**

P 4

**3 COMPANYYES
DETINGUDES A
ROVERETO**

P 6

**UN JOVEN
ASELINADO POR
CARCELEROS EN
CASTELLÓN**

P 11

**ENTREVISTA:
OCUPACIÓ
FORESTAL CONTRA
LA MAT**

P16

La Catalunya racista

De la recent proposta de l'Ajuntament de Vic per a no empadronar immigrants sense papers se'n poden treure algunes conclusions que confirmen el que molts ja sabíem: que Catalunya és un potencial estat racista i que en temps de mancances econòmiques la dreta més reaccionària, i gran part de la classe política del país, es treuen la màscara i "esmolen ben bé" les urpes a l'estil europeu. Tot adornat amb un tuf LePenià i Berlusconià que fa basarda i fins i tot vergonya d'intuir.

A Vic, comarca d'Osona, hi ha 25 % de població *immigrant* i la resta és *autòctona* (sic). Durant molt temps no se n'ha sentit a parlar gaire de conflictivitat (suposem que en temps de bonança econòmica els *immigrants* anaven bé per treballar moltes hores a les indústries càrniques de la zona) però la finta, finalment només una finta, feta per l'Ajuntament vigatà pot marcar un precedent perillós. Repassem: La segona força amb més pes a Vic és Plataforma per Catalunya (PxC), amb 4 regidors i liderada pel feixista Josep Anglada, una espècie de neocarlista admirador reconegut de Blas Piñar. PSC i ERC, amb 4 i 2 regidors respectivament, governen amb CIU que en té 4. La CUP en té 2 i els *progres* d'ICV 1. Això, apart de ser pur joc democràtic local, cal explicar-ho per a entendre qui és qui a Vic i per adonar-se (un cop més) de la hipocresia política d'alguns partits de l'esquerra parlamentària juntament amb el poder de sectors democristians de CIU, liderats en aquest cas per l'alcalde de la ciutat Josep M^a Vila d'Abadal. Algú recorda el molt clarivident lema "A Catalunya no hi cap tothom" de l'última campanya electoral del Duran i Lleida? Doncs vindria a ser això però passant de l'eslògan a la pràctica.

SEGUEIX A LA PÀG.3 ►

Prou agressions al transport

Una constant de vexacions, pallisses i humiliacions marca el conflicte diari en la pell de les que usem el transport públic sense resignar-nos a donar part del nostre sou a les que ens roben la vida. On la condició de ser més vulnerable davant la seva llei (immigrant, pobre, discapacitada,...), determina el nivell d'abús que poden descarregar sobre la teva persona.

SEGUEIX A LA PÀG.3 ►

Razzia en Turín contra anarquistas

(última hora)

El pasado 23 de febrero, la Digos (policía antiterrorista italiana), llevó a cabo decenas de ataques en la ciudad de Turín. Tres anarquistas fueron arrestados y otros tres fueron puestos bajo arresto domiciliario. Los agentes uniformados de la Digos han confiscado ordenadores, teléfonos, folletos, cajas con material, entre otras cosas, en los domicilios de al menos 23 anarquistas.

La policía también allanó la sede de Radio Blackout y se llevó sus equipos, razón por la cual se suspenden las emisiones en streaming de dicha emisora libre.

Otros ataques de la policía sucedieron en Rovereto (Trento) Vicoforte (Cuneo) y Mantova.

Los hechos alegados en las detenciones y redadas fueron "Asociación para la conspiración" y hechos relacionados con las manifestaciones contra los centros de detención de inmigrantes (mierda lanzada a restaurantes para ricos, disturbios, ataques contra la Cruz Roja, a locales de la Liga Norte -partido de extrema derecha-, entre otros objetivos).

Blackout Radio (FM 105.250) es la única radio libre de Turín, cuyos micrófonos se abren y se utiliza para difundir información sobre las luchas en torno a los centros de detención, las luchas anti-racistas, de los presos y que, en los últimos meses ha dado voz a las muchas batallas que se han producido en la ciudad de Turín por parte de inmigrantes, estudiantes, trabajadores, activistas, anti-TAV (Campaña contra el Tren de Alta Velocidad en el Valle del Susa), etc.

"Este ataque es el último intento, esta vez a lo grande, para silenciar a aquellos que no se resignan al miedo, que tienen el coraje de practicar la solidaridad entre los explotados, los que caminan con la cabeza, los que no se quedan callados ... que están al lado de los inmigrantes, en una dura batalla contra los centros de detención en toda Italia ... No será un funcionario y su pandilla de miserables quien detendrá la solidaridad, la lucha contra el racismo y el deseo de libertad ...", dice un comunicado de la Asamblea Anti-racista de Turín.

Mensajes de solidaridad:

<http://radioblackout.org>

<http://tuttosquat.net/>

EDITORIAL

la idea de donar veus a les diferents lluites, perspectives i projectes de individualitats i col·lectius anarquistes, reflectint així la varietat i les diferències que ens caracteritzen, buscant l'empatia i l'apropament per trencar amb l'aïllament.

La voluntat de les persones que realitzem aquest projecte és la de crear un focus de cultura dissident, una alternativa real a la forma d'interpretar la realitat d'altres mitjans. En el nostre cas no rebem cap tipus de subvenció ni ingressos de grups financers, per tant és una publicació nascuda de la voluntat d'una sèrie de persones que exerceixen una cosa tan primordial com és la necessitat vital de la comunicació.

En aquestes pàgines podràs llegir notícies, articles d'opinió, entrevistes, reportatges, tires còmiques o poesia amb una ferma voluntat crítica amb qualsevol forma de dominació, ja sigui el Patriarcat, l'Estat, el Capitalisme, l'atac a la Natura, la Religió, la Xenofòbia o l'Imperialisme Cultural. Aquesta publicació, per tant, neix amb les energies suficients per ser un focus de dissidència i de resistència, utilitzant la paraula com a eina de defensa i d'atac contra tot allò que rebutgem, per obrir escletxes i demostrar que existeixen formes diferents de viure a la dominant, que encara avui dia, en ple segle XXI, continuem pensant que l'autogestió, el recolzament mutu, el lliurepensament, la diversitat i les energies per crear noves formes de vida són vigents.

En definitiva, aquí ens tens, som la dissidència que aporta color en aquesta època gris, som quelcom més que la veu del sentit comú o de la mala consciència, som tota aquella gent que lluita per millorar el món que ens envolta sota els paràmetres diversos de la llibertat i de l'Anarquia.

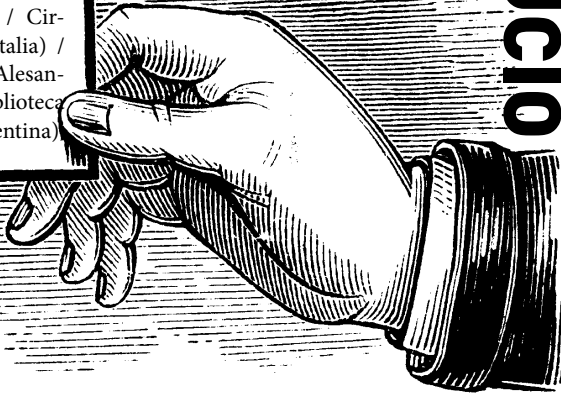
En Veu Alta

Aquest és el tercer número de l'En Veu Alta, malgrat que en certa manera representa una nova època, ja que ha passat de ser un periòdic temàtic "atemporal" a ser un periòdic mensual i amb una voluntat d'anàlisis més ample.

Aquesta iniciativa surt de la Xarxa Anarquista, amb



CATALUNYA, PENÍNSULA I ILLES: BCN: Ateneu Llibertari Besòs (rambla Prim 76, Besòs) / El Lokal (Cera 1, bis, Raval) / Espai Obert (Violant d'Hongria 71, Sant) / CNT Llibreria Rosa de Foc (Joaquim Costa 34, Raval) / CNT-AIT (plaça Duc de Medinaceli 6, Colom) / Ateneu Llibertari de Sant (Maria Victòria 10, Sant) / CSO Can Vies (Jocs Florals 42, Sant) / Ateneu Llibertari Casc Antic (Fonollar 10) / Artícolas (passatge Arcàdia 10, Balmes 179, Tusset Street) / Parada CNT (divendres 19 a 21 hores, Portal de l'Àngel amb carrer Arts) / Llavors d'Anarquia (Mestres Casals i Martorell 18) / librería Cap i Cua (Torrent de l'Olla 99, Gràcia) / CSO la Revoltosa (Rogent 82, Clot) / Facultat de Geografia i Història (Montalegre 6, Raval) / Ateneu La Rosa de Foc (Verntallat 26, Gràcia) / Info Espai (plaça del Sol, Gràcia) / Ateneu Enciclopèdic Popular (passeig de Sant Joan 26) / The Watergate Bookshop (plaça de Vicenç Martorell 2, Raval) / / Distribuidora El Grillo Libertario (Florida 40, Cornellà de Llobregat) / Biblioteca Social La Hoguera (Santa Rosa 18, Gramanet) / Los 4 Gatos (Prim 166, Badalona) / Ateneu Llibertari de Sabadell (passeig Edgard Ricetti 18, Sabadell) / CNT Terrassa (carretera Montcada 79, Terrassa) / Ladistri (Puigterrà de dalt 14, Manresa) / CNT-CSO Valldaura (Jorbetes 15, Manresa) / Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (Balç 4, Berga) / CNT-AIT Perpignan (Duchalmeau 9, Perpignan) / Facultat de Filosofia i Lletres-UAB (Bellaterra) / Ateneu Llibertari l'Escletxa (Sant Carles 120, Alacant) / CNT-AIT (Jaén) / CSO La Tremenda (Hospital 24, Manresa) / ZTA Bansai (Camp d'Urgell, Manresa) / Can Rusk (Dr. Agustí Riera i Pau 1, Girona) / Colectivo el Grito-CNT (Plaza Mayor 10, Valladolid) / CSA Subeltz (Curia, Casco Viejo, Iruña) / Eztabaida (Amezti 3, Algorta - Bizcaia) / Centro Cultural-Auzotegi (Etxarri Arantz- Txantrea, Iruña) / RUTI DISTRI (ruti.distri@gmail.com- Gatztexte de Loiola- Donostia martes de 19 a 22 hores) / Ateneo Libertario Al Margen (Palma 3, Valencia) / Biblioteca Social Hermanos Quero (Acera del Triunfo 27, Granada) / CNT Granada (Eurípides s/n Edificio Arranyanes, Granada) / C/ Escuelas, 2 - ATARFE (Granada) / CNT (Rambla Països Catalans 57, 2º, Montcada - La Llagosta) / ABADIÑO (Bizcaia) / ZAPateneo (Gazteiz) / / **INTERNACIONAL:** Centre Internacional de Recherches Sur l'Anarchisme (Suïza) / Circolo Anarquico Fiorentino (via Conciatori 2/R, Firenze, Italia) / Libreria Calusca (Via Conchetta 8, Milano, Italia) / Ombra Rossa (Via Sorio 2, Padova) / Spazio Libri (Corso V.Emanuele, Putignano, Italia) / Asilo Squat (Via Alesandria 14, Torino, Italia) / CSO y biblioteca Sacco y Vanzetti (c/Santo Domingo, 2423-Santiago de Chile) / Biblioteca Anarquista del Cerro (calle Chile 3552, Montivideo, Uruguay) / La Sala (Av.Avellandea 645, Buenos Aire, Argentina), etc.



SUBSCRIPCIÓ SOLIDÀRIA PERIÒDIC EN VEU ALTA



DADES PERSONALS:

Nom i Cognoms:

Direcció:

Codi Postal:

Municipi:

Província:

Dades Bancàries:

Especifica les teves preferències:

---Vull rebre el periòdic a casa mensualment

--- No cal que l'envieu

Adreça on has d'enviar la butlleta per subscriure't:
Apartat de Correus 8-08202
Sabadell (Barcelona)

Prou agressions al transport!

El passat dia 30 de gener es va convocar una manifestació contra l'apujada dels preus del transport mal anomenat públic a Barcelona. La protesta, de caire ciutadana, va ser convocada a través de Facebook i comptava amb la participació de tot tipus de sindicats i entitats de la parafernàlia democràtica. En mig d'un incipient clima de tensió generalitzada amb TMB i les seves polítiques neofeixistes, així com una creixent desconfiança contra els cossos de seguretat del metro, algunes persones van aprofitar per a repartir alguns pamflets que adjuntem a continuació. No es tracta, doncs, de reclamar mesures per afavorir l'abaixada del preu del bitllet, si no d'assenyalar el lobby TMB i la seva conxorxa amb l'Ajuntament de Barcelona, les polítiques de control i repressió utilitzades per a reprimir persones i lluites així com la prepotència i impunitat amb que actua la seguretat privada i els revisors del metro de la ciutat.

El 7 de setembre de l'últim any, un viatger que anava en tramvia va ser apallissat per varis "vigilants de seguretat" per negar-se a ensenyar la documentació a un revisor. El cas hauria passat desapercebut si no fos perquè l'agredit va enviar una carta als diaris explicant-ho tot.

En els darrers anys aquest

casos no han deixat de repetir-se sense que els responsables de les empreses de transport públic hagin fet res per aturar-ho. D'entre ells, uns quants han sortit a la llum pública: les vexacions que va patir un discapacitat psíquic al tramvia el passat desembre per part de dos revisors, la pallissa que va rebre un viatger negre el 19 de febrer del 2005 per part de tres vigilants racistes o l'atac a un home d'entre 20 i 30 anys que el passat dimecres 18 de febrer es va creuar amb un control de bitllets a l'estació de Plaça de Sants. Un grup format per vigilants de seguretat i revisors el van fer baixar del vagó de males maneres i al negar-se a ensenyar el bitllet, el van tirar a terra i el van colpejar en repetides ocasions. Un cop immobilitzat, el van tapar amb una jaqueta per no deixar a la vista el resultat dels seus cops i es van dedicar a escridassar i a amenaçar els pocs viatgers que reprovaven la seva actitud. Aquesta agressió, pel seu nivell de brutalitat i per proximitat geogràfica, recorda a un altre cas que va succeir fa quatre anys a la següent parada de la línia, Mercat Nou. En aquella ocasió varis agents de seguretat del metro van irrompre a l'estació, colpejant fortament un grup de grafers i deixant anar un gos de raça rottweiler en mig de la multitud que va començar

a mossegar tothom que trobava al seu pas, ferint greument a 4 persones.

Aquesta continuïtat ens demostra que més enllà dels excessos individuals dels seus sicaris, al cap i a la fi TMB és la màxima responsable de les agressions que es duen a terme en les seves instal·lacions. Un augment constant en la presència d'agents de seguretat a dins del metro, la instal·lació de noves càmeres de videovigilància per al control, i el silenci còmplice de la directiva davant les agressions, són factors que assegurin la política de garantir els seus enormes ingressos a qualsevol preu, incloent pallisses i humiliacions contra qui menys es pot defensar.

Davant aquesta situació la nostra proposta és clara: ja que per moure'ns per la ciutat ens veiem obligades a utilitzar el seu transport, ho farem sense pagar. Sense enriquir-los, sense donar-los més recursos perquè puguin tractar a la gent com escòria. I si algun dia algú decideix dirigir la seva ràbia contra els que abusen i maltracten, o contra la propietat de qui els mana fer-ho, no serem nosaltres qui ho condemnem. No estem disposades a continuar aguantant en silenci els abusos d'aquests matons. **Davant una agressió, no callis, actua!**

Els anarquistes davant les consultes independentistes

Ara sembla que el moviment partidari de la Independència de Catalunya té un altre nou mite a sumar-se al vell imaginari catalanista. Als mites de Companys, de Prat de la Riba, de la Verge de Montserrat, dels Segadors, del pa amb tomàquet i del Barça, ara, des de fa uns mesos, s'ha sumat el mite de les consultes populars.

Com a llibertari nascut a Catalunya, i crec que en aquest sentit la meua opinió és força compartida per altres persones que es reclamen partidàries de l'Anarquia, aquestes consultes independentistes no em fan ni fred ni calor, trobo que són un altre nou mite sense substància ni eficàcia i que, poca cosa bona ens poden reportar. Què voleu que us digui, això de participar en una consulta popular de braçat amb empresaris que la recolzen, cristians carques de CiU, de neoliberals com Sala i Martin o en Joan Laporta, la veritat, em fa un cert neguiteig. I això de preguntar si alhora ens integrem en la Unió Europea, com en algunes s'ha fet, certament, encara m'omple més de dubtes.

Que l'Esquerra Independentista, des de fa temps, dubte entre una via d'actuació social i una altra via nacional, no és gens nou. Però aquest és un debat del moviment independentista i, per tant, m'abstindré d'entrar en profunditat. Ara bé, aquestes consultes, aparentment tant populars, si seguim certs discursos apologetics com els que vaig escoltar, per part de certs militants de base de l'Esquerra Independentista a unes jornades organitzades per la FEL (Federació d'Estudiants Llibertàries) a la UAB

fa uns mesos, o pels articles partidaris d'aquestes consultes en publicacions portaveus dels moviments socials, tals com La Directa, hom podria pensar que són un camí social i d'esquerres per aconseguir l'alliberament nacional i social de Catalunya o dels Països Catalans. Ara bé, que voleu que us digui, com a llibertari no puc recolzar unes consultes impulsades també per la dreta (serà que em tiba més l'aspecte social que el merament nacional), que volen un nou Estat Capitalista i, fins i tot, integrat a la Unió Europea (només faltaria ficar també a l'OTAN). Les consultes no em fan el pes, i no és perquè no estimi l'alliberament del poble català, que com tot els pobles peninsulars està explotat per l'Estat i el context d'imperialisme cultural ianqui global, o perquè sigui un espanyolista (si una cosa rebutjo és la idea d'Espanya), no, no és això, més aviat és com allò que es crigué un anarquista català -i reconegut per certs sectors nacionalistes catalans d'esquerres com un antecedent del seu moviment- de finals del s.XIX, en Cels Gomis: "no es pensi pas que jo sigui enemic de l'autonomia de Catalunya, ans al contrari: la vull tan àmplia que de segur que se n'esgarri fins los que lluiten en les files més avançades del catalanisme. Per a mi s'ha de començar per l'autonomia individual dins de cada poble, per la de cada poble dins de cada regió o encontrada natural, i per acabar per la de cada encontrada dins de cada nació. Per substituir Barcelona a Madrid i la brutícia d'aquí a la d'allí, no val la pena de canviar l'ordre de coses actual". Doncs això.

Francisco de Paula Fernández Gómez
Un català de segona o xarnego



La catalunya racista

► (VE DE LA PORTADA)

Amb el sí, i per si algú en tenia algun dubte, PSC i ERC mostren la seva vertadera cara (abans només ensenyaven un sol perfil que els afavorís, ara queden retratats explícitament).

Catalanets meus, no havíem quedat que els immigrants eren molt *guais* i s'havien d'integrar al país i per tant els havíem de fer votar a les consultes per la independència perquè eren "ciutadans de ple dret" (recordeu aquella campanya d'ERC on un *immigrant* del Congo demanava la independència?) Per a això voleu un estat? Que potser era només una estratègia populista d'aquelles velles del "català és qui viu i treballa a Catalunya"? O encara millor: del "Catalunya país d'acollida"? De quina acollida es parla? La acollida il·lusòria del migrant amb papers, integrat en una societat que el segueix considerant "mà d'obra barata" o "ciutadà de segona"? Voleu que parlem del terme "xarnego"? *Sociates* i *convergents*, una última pregunta de trivial: el Montilla és

un *xarnego ben integrat*, és a dir, es podria considerar un exemple d'*immigrant bo*? (Tingueu en compte que no té sang catalana a l'hora de respondre la pregunta).

Bé, misteris apart, finalment sembla que la proposta no tirarà endavant ja que no compta amb el recolzament del Celestino Pillocho- Ministre de Treball i Immigració-ni del govern ecspanyol per considerar-la il·legal (ja se sap, la culpa sempre és d'Espanya). Tot i així, el que preocupa, més enllà de la constatació del clàssic doble joc de les institucions, és la criminalització de la persona migrada. Preocupa també un creixent racisme d'estat, a la europea, que sembla que s'està normalitzant: França i Itàlia en són els principals experts però a l'Estat Espanyol es pot dir que és un fenomen relativament nou. El no empadronament significa el no accés a serveis sanitaris, ajuts socials, escolarització d'infants... significa tensar la corda i fer més evident el con-

flicte social i la desigualtat. I això pot tornar-se'ls en contra. Si un servidor fos capitalista convençut, mancat d'escrúpols però amb dos dits de seny (perdó, volia dir "visió empresarial") i encara que només fos per bé propi, de ben segur que no tiraria per aquesta banda.

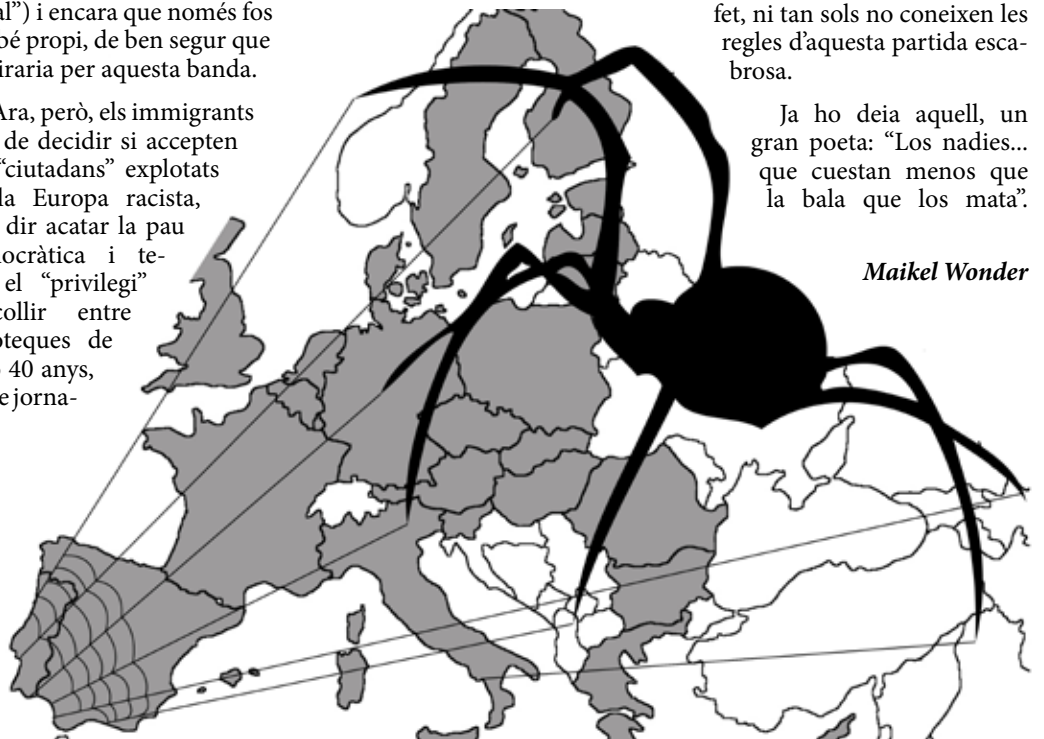
Ara, però, els immigrants han de decidir si accepten ser "ciutadans" explotats de la Europa racista, és a dir acatar la pau democràtica i tenir el "privilegi" d'escollir entre hipoteques de 30 o 40 anys, entre jorna-

des laborals de 12h o de 10h o entre un polític racista declarat i un altre que fa veure que no ho és, o si per contra decideixen estendre el conflicte social i lluitar

per la seva dignitat. Salt, Santa Coloma de Gramenet, algunes zones l'Hospitalet... són focus on pot esclatar el conflicte dels que no tenen res a perdre perquè no tenen res a guanyar. De fet, ni tan sols no coneixen les regles d'aquesta partida escabrosa.

Ja ho deia aquell, un gran poeta: "Los nadies... que cuestan menos que la bala que los mata".

Maikel Wonder



Quan els urbanites cullen cebes i idees

Habitem granges d’engreix a les que anomenem ciutats. Aquestes pateixen un procés de destrucció/reconstrucció, amb la conseqüent perduda imparable d’identitat, amparat baix el pretext del progrés i la modernitat que les aboquen al camí de convertir-se en una versió d’una mateixa i única urbe, el que anomenarà Marc Augé com a “no-lloc”. El nou hàbitat ciutadà és una mena de motlle que serveix per calçar a l’individu dintre d’un producte industrial amb unes formes dissenyades prèviament on es simplifiquen les necessitats de l’inquilí: treballar, circular, consumir, divertir-se i dormir. L’espai públic perd la seua funció de lloc de trobada i relació, i es transforma en espai de contenció de multituds en moviments dirigits.

La falta d’integració de l’home amb el medi és realment traumàtica: la perduda de referents comuns, l’anonimat i la por a l’inevitable desconeixement de l’entorn condueixen a la desestructuració de les conductes socials i a la insolidaritat més indiferent. Els dirigents s’han adonat que després d’una urbanització depredadora i l’instauració del nou model de ciutat, neixia una nova societat més desequilibrada que comportava una manera de viure emocionalment desestabilitzada i un nou tipus d’individu, fràgil, narcisista i desarrelat, que no es sentia amb la necessitat de relacionar-se amb els seus veïns, desembocant en un ciutadà dòcil, automobilista i aïllat de la seua realitat més immediata, per tant fàcilment controlable.

També nosaltres hem de sotmetre a les nostres ciutats a un segon procés de destrucció/reconstrucció: Destrucció de la privatització i mercantilització de l’espai mitjançant l’expropiació i la gestió col·lectiva, Reconstrucció d’una comunitat lliure en un marc de relacions fraternals i igualitàries que dependrà absolutament de l’existència de circuits aliens al capital i a la mercaderia, és a dir, d’un territori sostret al mercat autogestionat íntegrament per la gent a través d’assemblees comunitàries.

Això és el que es pretén amb la transformació d’un solar de titularitat municipal abandonat en un hort urbà comunitari al barri de Carolines (Alacant). Després de diverses setmanes de treball previ, netejant el solar, duent el material i difonent entre el veïnat la iniciativa, el passat 26 d’abril una trentena de persones va decidir reprendre el control de la seua vida, i per començar han decidit plantar lletugues, cebes, albergínies i tot tipus d’aromàtiques iniciant així la marxa d’un espai okupat i autogestionat pels mateixos veïns, l’Hort Comunitari de Carolines, amb jornades de treball i assemblees tots els diumenges al propi hort.

Amb la perspectiva de quasi un any d’existència intentarem esbrinar el perquè al nostre parer el projecte

de l’Hort Comunitari de Carolines s’ha conformat com una estructura potenciadora de contrapoder al barri, així com extraure una radiografia que identifique les característiques i dinàmiques engrescadores, per si pogueren ser extrapolables a qualsevol altre indret i per quelcom interessat. Explicarem això fent un anàlisi al voltant de 3 eixos d’acció (divisió i distinció totalment subjectiva extreta de les vivències personals de la marxa del projecte) que ha permès crear i donar cabuda aquest espai alliberat.

Sabem que l’acció col·lectiva hui en dia resulta inviable en termes de moviments nombrosos perquè no hi ha consciència de classe entre els explotats. En canvi és propícia entre petits grups d’afinitat, grups autònoms que establisquen línies de resistència front a l’Estat, el capitalisme i les relacions de poder que se’ns imposen. Per això abans de res volem especificar que el present anàlisi té com a subjecte a aquests últims, individus familiaritzats amb les pràctiques i dinàmiques assembleàries i amb un plantejament de confrontació front a les condicions actuals de no-vida i els seus gestors. Els nomenarem “veïns polititzats” front a la resta d’habitants del barri que anomenarem “veïns” a seques, per tal facilitar la nostra explicació.

Hem fixat la nostra atenció al voltant de tres punts: Primer de tot pel que fa a la reapropiació de l’hàbitat pels seus habitants. L’ocupació de l’espai, abandonat des de fa més de 30 anys, que havia esdevingut un femer on pixaven i cagaven els gossos, la gent es drogava, etc. va esdevenir després de continuades reivindicacions veïnals dirigides cap a l’Ajuntament (propietari del terreny) sense cap efecte. Els veïns veuen com la realitat amb la que han de conviure porta amb porta, l’han de canviar ells mateixos i no cap polític còmodament establert als afores, molt possiblement a un adossat al Golf. Ha sigut un exemple clar d’acció no mediada, un exercici d’autonomia, això és sense delegacions, i un exemple de gestió d’un espai que roman obert per als veïns quasi tot el dia, funcionant de manera assembleària ara per ara viable. En definitiva, un exemple de que les coses es poden fer d’altra manera per als veïns i un colp de confiança per aquells veïns polititzats que no gaudien d’una ocupació més o menys seriosa a Alacant des de els ’90.

També inevitablement s’interactua amb l’entorn, produint-se una “contaminació” mútua entre el veïns i aquells que anomenem polititzats. Primer cal destacar que els veïns polititzats sempre ens hem considerat això, veïns, i si hem encetat aquest projecte no era amb

intencions paternalistes o de avantguarda (“anem a endreçar-los un espai i a ensenyar-los a fer assemblees”), si no perquè com allò que érem, veïns, ens vèiem amb la necessitat d’un espai verd al barri on poder conrear i relacionar-nos, si després més gent se’ns unia doncs millor. Aquesta interacció ha fet que les dinàmiques assembleàries s’estiguen estenent, i les nostres pràctiques autònomes també. Cal destacar també l’aprenentatge de molts sabers quotidians que es comparteixen al relacionar-se gent provinent de disciplines i oficis tan diversos i posar-los en pràctica (conreu, reg, conservació dels aliments...), així com l’atterratge que suposa conviure amb els problemes personals d’un barri obrer, esgrimint la solidaritat com a ferramenta indispensable (a voltes l’única) i poderosa entre individus en convivència, que es coneixen personalment i els qui se saben compartint les mateixes misèries, fet que fa de la praxi diària una teoria real.

Finalment tractarem la qüestió de les relacions entre els veïns polititzats. D’aquests, hi ha gent que provenim de col·lectius amb sensibilitats molt diverses, moltes voltes enfrontades parcialment entre si. La continua posada en comú d’idees i l’enfrontament dels problemes de manera conjunta fa que cadascun dels individus que participem, anem incorporant al nostre quefer revolucionari, aspectes de lluites parcials moltes voltes olvidades o sense importància per a molts grups (veganisme, defensa cultura autòctona, antipatriarcal...), fent del projecte de l’hort un experiment on amb un objectiu clar (autogestionar un espai per al que siga que ens apatisca als veïns) i sense la necessitat de generar un discurs comú, puguem trobar una resposta que trenque amb molts dels fonaments d’aquesta societat burgesa. Creïem, basant-nos en la marxa d’aquests 10 mesos, que mitjançant unes dinàmiques transversals, autònomes i assembleàries es possible treballar colze a colze amb qui siga, desfent-nos del parapet moral del que a voltes ens equipem.

Si l’experiència resulta viable i positiva al llarg del temps, pot comportar que davant les mancances que sofreix la gent del barri, s’estenga l’exemple i esdevinguin respostes autònomes i unitàries per a cadascuna de les lluites parcials a enfrontar en cada moment: menjadors populars, cooperatives de consumidors, cooperatives de troc, caixes de resistència...Projectes que vagen filant una xarxa d’autogestió sobre el territori que permeta emancipar-nos de la dictadura de l’economia.

Alacant, febrer de 2010.
Comando Ortiga

VEUS ANÀRQUIQUES

Amb aquest títol vull proposar des del «portaveus» de la Xarxa Anarquista tot un seguit de textos d’opinió de diverses persones llibertàries. Diferents veus amb diferents propostes per construir les anarquies. Opinions de companyes diferents que hem pogut anar coneixent en diferents projectes o a través de la lectura dels seus textos.

Si espereu discursos d’autocomplacença o discursos reconfortants i de reafirmació d’allò que penseu, feu i creieu que sou: podeu saltar-vos aquestes columnes. Si creieu que cal que totes les opinions expressades en aquestes columnes siguin del vostre gust, també aneu errades. Si us penseu o actueu com si les anarquistes fóssiu o fóssim millor que la resta de la gent tampoc seran del vostre grat les paraules que aquí trobareu. Ja que si ens surt bé el que pretenem, les esmentades columnes buscaran tot el contrari: crear debat des del respecte, fer aportacions antiautoritàries sense complexos, apostar per la diferència reconeixent tot el que ens uneix a les persones contràries a l’autoritat i per tant amb esperit crític. Espero que des d’aquestes columnes es facin aportacions, sense complexos i en veu alta però des de diferents punts de vista i militància del món llibertari. Espero doncs

que es generin opinions contràries i per tant també complementàries. Perquè cap teoria —i per sort molt menys les idees anarquistes— ens dona respostes globals per fer front a la vida en societat. I si us en dona, malfieu-vos.

Fa massa temps que funcionem amb estereotips i tòpics teòrics simplificats —sí nosaltres també— que lluny de servir-nos per a l’acció ens fan de fre, ens fan nosa. No hi ha un sola manera d’actuar però sí que podem aprofitar moltes coses de diferents maneres de fer de les anarquistes d’arreu, de les d’ahir i de les d’avui. Amb ganes de reproduir i contaminar amb allò que és útil i amb ganes de tallar tot allò que porta a la inacció començo aquesta columna.

És per tot això que hem demanat a tot un seguit de persones que opinin sobre la societat i proposin models i mètodes de lluita. Què diguin la seva. Aquestes columnes d’opinió les anirem publicant a cada número de l’*En Veu Alta*, sota el títol genèric de «Veus anàrquiques». Esperem que siguin més útils que còmodes i que serveixin per formar-nos i provocar debats o idees que defugin del típic frontisme, simplisme i canivalisme llibertari. Doncs parlant de canibalisme, que vagi de gust! Salut i anarquia!

Pep i tu (Berga)



[GRECIA] Nueva agresión fascista en el barrio de Exarjia (Atenas)

El domingo 21 de febrero, un grupo de unos 15 fascistas aparecieron repentinamente en la plaza de Exarjia golpeando directamente a la gente que allí se encontraba. Los agresores fascistas persiguieron a la gente hasta una cafetería cercana y acto seguido lanzaron un artefacto incendiario-explosivo contra la fachada de este local, dirigiéndose a continuación nuevamente al centro de la plaza, donde lanzan otro artefacto a la gente, para seguidamente huír gritando “jodeos anarquistas”. Afortunadamente no hubo que lamentar heridos de gravedad.

A los pocos minutos, y mientras la gente comenzaba a reunirse en la calle ante la alarma de las 2 explosiones, un nutrido grupo de policías antidisturbios rodeó la plaza de forma amenazante, imposibilitando la respuesta popular

ante la agresión fascista. Parte de estos policías llevaban todo el día apostados en las inmediaciones del barrio, armados y expectantes, actitud por otro lado habitual en Exarjia por parte de estos esbirros.

Esta agresión se da en un contexto de tensión con los fachas, no solo en Atenas.



[EE.UU] Arrestado el ex-presos anarquista estadounidense Ojore Lutalo

Ojore Nuru Lutalo, de 64 años de edad y puesto en libertad en agosto de 2009 tras 27 años de prisión, fue arrestado el martes 27 de enero en el tren Amtrak que iba de Los Ángeles a Chicago. El ex-presos político del antiguo ejército de liberación negra y activista anarquista fue arrestado cuando volvía en tren de la Feria del Libro Anarquista de Los Ángeles.

Los pasajeros del tren avisaron a las autoridades tras escuchar, supuestamente, cómo el hombre de Elizabeth, New Jersey, mencionaba a Al Qaeda y amenazaba en una conversación telefónica.

Lutalo, liberado el viernes bajo fianza de 30.000 dólares, está ahora en Denver y niega haber mencionado a Al Qaeda o haber amenazado. Tendrá que comparecer ante el Juzgado Comarcal de Otero el 5 de febrero.

[FRANCIA] Campaña 2010 por la libertad de Georges Cipriani y Jean-Marc Rouillan

El 5 de febrero, durante una audiencia celebrada en la prisión de Ensisheim donde continua encarcelado, fue considerada la última petición de liberación condicional de Georges Cipriani. La decisión del tribunal de aplicación de penas “antiterrorista” será comunicada el 24 de febrero.

Jean-Marc Rouillan fue trasladado el 26 de enero a la Central nacional de observación (CON) de Fresnes. Durante seis meses, tiene que someterse a múltiples exámenes por parte de “expertos” que pretenden juzgar su “peligrosidad”. Eso es lo que exige la ley Dati sobre la “retención de seguridad”, como condición previa para que pueda ser considerada su nueva petición de libertad condicional.

El 21 de febrero de 2010 se cumplieran 23 años desde que Georges Cipriani y Jean-Marc Rouillan fueron detenidos por las acciones realizadas como miembros de Action Directe.

Jean-Marc Rouillan: hace dos años que se consiguió que fuera puesto en un régimen de semi libertad, última etapa anterior a la libertad condicional. Pero la justicia de excepción “antiterrorista” fabricó pieza a pieza un pretexto para perpetuar esa pena que ya estaba cumplida: bastó la interpretación de algunas palabras pronunciadas en una entrevista para volver a cerrar esa puerta tan brevemente abierta poniendo fin a diez meses de semi-libertad estrictamente controlada, y devolver a Jean-Marc a la prisión a tiempo completo. El año pasado, habiéndose deteriorado su salud, le fue diagnosticada una grave enfermedad, rara y progresiva, sin que se le haya prestado la atención médica especial que necesita.

Georges Cipriani: En 23 años no ha podido disfrutar todavía de un solo día fuera de la cárcel. En abril de 2009 un juez le había asignado por un año un régimen de semi-libertad, pero al oponerse la fiscalía, los jueces invalidaron la decisión, diciendo tras 22 meses de procedimiento que su expediente, aceptado no obstante en primer instancia, ¡no era, según ellos, admisible!

Tanto Georges Cipriani como Jean-Marc Rouillan no han dejado de ser chantajeados para que renieguen de sus actos e ideas e incluso para que se arrepientan. Dos nociones que, sin embargo, no existen en el derecho francés. Georges Cipriani y Jean-Marc Rouillan tienen que ser puestos en libertad. Por eso continuamos movilizándonos y manifestamos nuestra solidaridad.

¡HAGAMOS QUE 2010 SEA EL AÑO DE LA LIBERACIÓN DE GEORGES CIPRIANI Y DE JEAN-MARC ROUILLAN!

Colectivo “Ne laissons pas faire”

[ITALIA] Solidaridad con los compañeros encausados por luchar contra el cpt/cie de san foca

En el 2005 fueron arrestados 5 compañeros italianos acusados de formar parte de una organización anarquista insurreccionalista responsable de varios actos de violencia con fines de subvertir el orden democrático, mediante daños en filiales de Benetton, gasolineras Esso y sucursales del banco Intesa.

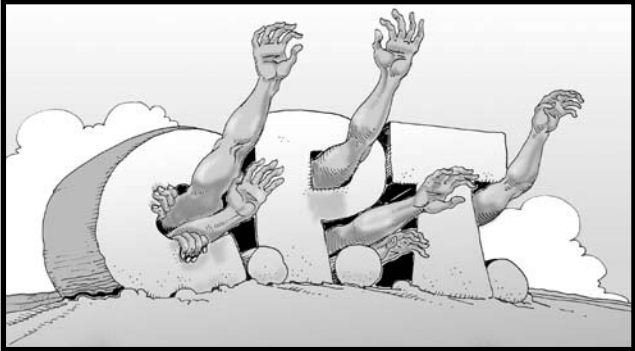
Los compañeros fueron en realidad llevados ante la “justicia” por su insistente lucha contra los CIEs (Centros de Internamiento para Extranjeros). Si los CIEs son guantapos, es totalmente lógico intentar destruirlos y ayudar a escapar a las personas que se encuentran prisioneras en su interior, así como atacar a sus constructores y gestores.

Por esta razón denunciaron públicamente en las ferias y plazas de los pueblos de la zona los nombres y apellidos de los responsables y los gestores del CPT (Centros de Permanencia Temporal, ahora CIE): la Curia con Don Cesare Loddeserto en el mando, los carceleros que torturaban, los médicos

que les cubrían, así como las condiciones infames a las que eran expuestos los detenidos. Y esosin perder de vista el principal objetivo: luchar por su destrucción y no para su mejora. Esta lucha llevó al cierre del CPT y al arresto del cura que lo gestionaba con la acusación de secuestro, malversación de fondos, malos tratos y falsa declaración (el cura se auto-enviaba mensajes amenazantes en el móvil, acusando de ello a la mafia albanesa); poco después fue puesto en libertad.

En cambio los compañeros fueron detenidos en el 2007 fueron acusados con penas muy altas, a las que apelaron. Luego de pasar una temporada encerrados y ser dejados en libertad en espera de la sentencia, el pasado 10 de febrero, fecha en la sentencia definitiva tenía que ver la luz, la “justicia” volvió a jugar sucio. El juez decidió reconsiderar pruebas ya archivadas y volver a investigar los hechos. Parece ser que esta medida tiene el único fin de prolongar el proceso, pudiendo de esta manera incrementar las penas. Una vez más

vemos como el poder utiliza la justicia como un burdo utensilio represor, con el fin de silenciar a las voces que se atreven a contestar las injusticias y los atropellos de los poderes dominantes.



[ITALIA] 3 compañeros anarquistas de Rovereto encarcelados

Un periodista ha escrito que el sábado en Rovereto se respiraba un aire de carnaval, fiesta, confeti- pero por desgracia los anarquistas lo han fastidiado todo. Entonces, confeti, mascarás, compras y un bonito desfile de neofascistas: esta debía ser la tarde roveretana del 13 de febrero.

Por el contrario una treintena de compañeros salieron a la calle para no permitir a los fascistas de “Fiamma Tricolore” marchar sin ser molestados. Ciertamente por estos últimos no habría sido fácil pasar si no hubieran estado acompañados y defendidos, como es habitual, de sus protectores uniformados (el Batallón de Laives de los carabinieri y la unidad Celere de Padova y Mestre, junto a la de Valsusa...). Los periodistas- que hace algún tiempo habían hecho el paripé de indignarse por las palizas realizadas por los militantes de la Fiamma y por las alabanzas a Hitler y Mussolini que contienen sus páginas- ahora subrayan que la manifestación de los “jóvenes de derechas” estaba autorizada y que los anarquistas son unos violentos. Nosotros habíamos prometido públicamente que los neofascistas no saldrían nunca más a la calle sin problemas en Rovereto. Somos gente de palabra.

Carabineros y policía –contrariamente a lo que escriben los periódicos- han cargado sin miramientos, de forma premeditada, apuntando sistemáticamente a las cabezas (11 manifestantes terminaron en urgencias). Con los compañeros todavía en la calle, la versión online de “L’Adige” hablaba ya de 3 arrestados (que puntualmente han sido avisados 4 horas después). Fascistas-esbirros-periodistas: todo en el guión. El candidato alcalde de la Fiamma en Rovereto (D’Eliseo) es el excomandante de la comisaría de los

carabineros. Efectivamente sus amigos de uniforme se han aplicado a conciencia. La orden partió del ministerio del interior: cargar cualquier contestación a la conmemoración de las “víctimas delle oibe” (NT: polémica persecución y muerte de italianos tras la caída de los fascistas al final y durante la segunda guerra mundial). Y así ha sucedido en estos días en distintas ciudades italianas. Ahora, 3 compañeros–Poza, Iván y Jeppo- están en la cárcel de Rovereto. La convocatoria era a nivel nacional, con la presencia anunciada del secretario Romagnoli. No obstante, los fascistas eran unos 60 y tuvieron que cambiar el recorrido por la presencia de los compañeros. Reivindicamos con la cabeza alta la determinación de haber salido a la calle decididos. A pesar de la desproporción entre nosotros y las fuerzas del orden. Los jóvenes que se han defendido compactamente con todas sus fuerzas de las cargas brutales de los descerebrados son un ejemplo de coraje y de memoria viva de los partisanos que combatieron el nazifascismo. A los que dicen que son necesarios otros medios para combatir el fascismo, respondemos: encontrad los vuestros, para que ninguno quede en silencio. A los izquierdosos que han permitido que la falsificación de la “cuestión foibe” se convirtiera en una verdad oficial, decimos: ¡vergüenza! No condenáis el colonialismo italiano de ayer porque sostenéis abiertamente el de hoy. ¡Contra el fascismo y quién lo protege! ¡Jeppo, Iván y Poza libertad YA!

Anarchiche e anarchici

Traducción: CNA Albacete

...La estrategia que toman los poderosos para mantener su dominio intacto es parte de un proceso histórico de lucha de clases, lo que vivimos hoy, en este momento específico, los centros sociales y okupaciones se enmarca, claramente, en este sentido. El Estado embiste, de diversas formas, a quienes ponen en práctica el cuestionamiento a la autoridad. Seguimientos, interceptaciones telefónicas, policías encubiertos al asecho, micrófonos y filmaciones, componen el ramillete de opciones del enemigo. Esto no es novedoso para quienes, de una u otra forma, ya se plantearon oponentes acérrimos a lo existente. Si hasta acá estamos de acuerdo, entonces, ¿Por qué la sorpresa frente a los ataques del enemigo? ¿Por qué la respuesta común parece ser la histeria o pasividad de lxs “compañerxs”? ¿En qué momento hablamos de guerra, pero dejamos de sentirnos guerrerxs?.. (1)
...Se acabó la guerra”...fueron las palabras que escuchamos tras la primera sesión de golpes por parte del grupo ERTA (Equipo de Reacción Táctica) de la policía de investigaciones, encapuchados, con armas en la mano, cascos, escudos y todo un aparataje compuesto de herramientas y fetiches para la represión sobre su uniforme. A las 6 de la mañana del viernes 11 de diciembre del 2009...(Centro Social Okupado y Biblioteca Sacco y Vanzetti.

“Gracias a Dios los fiscales finalmente dieron la orden para poder allanar...y vienen en un buen momento” (Ministro del Interior, Edmundo Pérez Yoma-11 diciembre 2009, \$hile).

El gobierno ya había anunciado en reiteradas ocasiones la cacería de brujas. Fue así, como en la mañana del 11 de diciembre del año pasado, cuatro casas okupadas convertidas en centros sociales: El Centro Social Okupado y Biblioteca Sacco y Vanzetti; “La Crota”; “La Idea”; “El Hogar”, y tres casas particulares en santiazko, fueron “allanadas”, con el objetivo de encontrar alguna prueba que diera sustancia acusatoria en el marco de las investigaciones del llamado “caso bombas”. Todo un operativo policial y de prensa, el mejor escenario mediático era los días previos a las elecciones presidenciales en el cual el candidato de la coalición de gobierno 20 años en el poder, demostraba lo que ya hoy sabemos, la desesperación por una posible derrota en las elecciones, tal cual, triunfó el candidato de la derecha pinochetista, el que asumirá en marzo.



Años de investigaciones, fiscales con exclusividad, anuncios de cumplimiento de plazos, amenazas reiteradas hechas por el

gobierno y las policías a través de sus lacayos: la prensa, todo un aparataje judicial, técnico y humano para “dar con los responsables de los más de 100 atentados explosivos”, (según informa la prensa), reivindicadas por colectivos anarquistas, a distintas instituciones del capital (iglesias, cuarteles policiales, carnicerías, bancos, casas, gimnasios y hoteles de ricos, embajadas, canales de televisión, prensa escrita, oficinas publicas, juzgados, empresas, etc.). Investigaciones que se han centrado en grupos e individualidades anarquistas y en centros sociales okupados, elaborando con esto un perfil “del enemigo interno ha combatir”: joven, “anarquista” y okupa. (agregando a este perfil ser vegetariano y andar en bicicletas). Cabe si señalar que el enemigo interno a combatir por el estado de \$hile hoy puede ser cualquier individux, organización, colectivo o manifestación que por lo menos moleste al orden social, y que busque la desestabilización del orden democrático y del sistema capitalista, es muy inocente pensar que solo reprime y vigila a los más radicalizados, también lo hace con expresiones de carácter reformista, pero claro que pone distintos énfasis, a algunos los odia más que otrxs.

Cara a cara con los esbirros...

“...Cuando el sol apenas se asomaba, nuestra calle fue cerrada mientras se apostaban frente a la casa dos furgones blindados. Nos despertaron los golpes de una turba de enajenados. Nos defendimos con lo que pudimos, aún concientes que nada detendría el avance de los más de cincuenta hombres y mujeres que trabajan para el poder, que lo defienden y lo desean...” (2).

La actitud de lxs compañerxs de las distintas casas okupadas, fue de resistencia a los allanamientos... “A nuestros gritos de desprecio le sucedieron ráfagas de disparos, el diálogo típico del capital, que sin maquillaje evidencia la igualdad entre dictadura y democracia. El nombre da lo mismo cuando el Estado se impone sobre las personas. Sabemos de aquello, las marcas en el cuerpo nos hablan de lo que ocurre al no aceptar a un invasor. Cientos de años pasados tenemos para adquirir esa experiencia. La policía estrenó con nosotrxs nuevos juguetes, fusiles y escopetas con mira láser nos dispararon balines de gas pimienta y de goma.. (3)” “... Nuestra actitud frente a su accionar no se dejó doblegar ante su accionar bélico, por lo cual, preferimos hacer uso de un despectivo humor para referirnos a aquellxs que, tan sólo por el hecho de haber decidido ponerse aquel uniforme y defender los intereses del poder, se transforman en nuestrxs eternxs enemigxs. Nuestro humor nunca les calló en gracia, aun así, y con la cabeza nunca agacha, respondimos permanentemente a sus humillaciones, sin demostrarles nunca una pizca de miedo ni respeto...” (4)

De cada unas de las casas allanadas, se llevaron un “peligroso arsenal” de libros, fanzines, carteles, computadores, celulares, material cerigráfico, bicicletas,

herramientas, “y múltiples objetos cotidianos con los cuales la mente de fiscalía lograría confeccionar una bomba de proporciones” (5) . La prensa hacia festín de las pruebas encontradas, la desesperación y el odio del estado verdaderamente no tienen limites en la desvergüenza.

En este casi “impresionante” operativo policial, fueron detenidxs 12 compañerxs, los cuales “salieron a la calle” en el transcurso de ese mismo día, sin ninguna acusación relativa a la investigación que dio curso a los allanamientos, solo los compañerxs del Centro Social Okupado Sacco y Vanzetti quedaron procesados por oponerse al allanamiento y “atacar a la policía durante el procedimiento (6)”. La “contienda por obvedad fue desigual”, cuatro jóvenes enfrentados a más de 50 policías psicópatas armados.

“ Frente a todo lo ocurrido hay mucho sobre lo que reflexionar. El allanamiento simultáneo es un claro ejemplo del estilo italiano, mientras que los registros de casas en vísperas de las elecciones es un procedimiento que fue usado en Grecia. Queda en evidencia que el internacionalismo es aplicado por los enemigos, quienes comparten estrategias y métodos de acción. Frente al internacionalismo de los poderosos, nosotros levantamos el internacionalismo antiautoritario. Ello debiese permitirnos trazar los pasos a seguir, aprender de experiencias y no sorprendernos. No olvidemos que han sido los propios gabinetes ministeriales quienes han confirmado la asesoria del fiscal italiano Antonio Marinni, para empezar a entender las posiciones anárquicas, insurrectas y antiautoritarias. Hace poco más de un mes también fue confirmado que las policías chilenas recibían indicaciones de miembros del FBI. Como la represión no conoce fronteras, es evidente que la solidaridad tampoco debiese entramparse en asuntos geográficos impuestos por las ansias de conquista de algún monarca ya muerto. **Nuestro terreno de acción es la Tierra toda, no conocemos límites, ni ficticias barreras** (7).

“El real objetivo de la jornada de allanamientos, inclusive aparte de buscar pruebas que nos inculparan, se enmarca más en el efecto que el eco de las detenciones provocaría.... La señal es clara, a quienes se opongan a toda forma de autoridad les espera un tropel de policías por enfrentar, disparos, manoseos, robos, golpes, secuestros y humillaciones. **Están empeñados en robarnos la vida que nos construimos, aniquilar nuestra forma de pensar, desenvolvernos y sentir, se han propuesto eliminar la disidencia que saben se mantiene intacta en cada unx de nosotrxs**” (8). ...Son aquellos múltiples y diversos gestos de revuelta a los que la sociedad teme, sobre todo cuando estos logran hacer tambalear su normal funcionamiento y cómoda forma de vida... (9)

...CONTINÚA A LA PÀGINA 10 ►

1 Extracto texto triptico “Afilando la Solidaridad”, Centro Social Okupado y Biblioteca Sacco y Vanzetti. 2009.	6 Frase de la prensa.
2 Extracto comunicado posterior a los allanamientos del Centro Social Okupado y Biblioteca Sacco y Vanzetti.	7 Extracto comunicado posterior a los allanamientos del Centro Social Okupado y Biblioteca Sacco y Vanzetti.
3 Extracto comunicado posterior a los allanamientos del Centro Social Okupado y Biblioteca Sacco y Vanzetti.	8 Ídem anterior.
4 Extracto comunicado posterior a los allanaminetos casaOkupada “La Crota”.	9 Extracto comunicado Centro Social Autónomo y Biblioteca Libertaria Jonny Cariqueo en solidaridad con los compas detenidos y las casas allanadas.
5 Extracto comunicado posterior a los allanaminetos casaOkupada “La Crota”.	10 Colores de los símbolos de los dos partidos de derecha que asumirán el gobierno en marzo.

-“El principio es que en cualquier forma de conflicto, si quieres ganar, tienes que golpear a tu adversario donde duele.”-

Golpear donde duele. Ted Kaczynski

El concepte antindustrial sorgeix als anys 90, de les corrents postsituacionistes a l'Estat francès, aportant la visió de que la crítica a la tecnologia hauria de constituir-se com un treball central en la lluita contra la dominació.

Aquesta crítica va explícitament lligada a la crítica contra la industrialització i l'expansió capitalista. El concepte antindustrial s'ha anat adaptant i redefinint amb els processos col·lectius d'oposició al mateix moment que el progrés es desenvolupa i s'expandeix. Avui dia parlar d'antindustrial és innegablement oposar-se a un model social econòmic i autoritari.

Si fem un cop d'ull a la història veurem lluites de les quals podem recuperar processos, tàctiques i estratègies que no han servit tan per parar els projectes i el progrés, però si que han estat punts de conflictivitat que han incidit i creat una consciència i lluita antindustrial.

Moltes infraestructures van ser ideades a finals de la dictadura o durant la transició i tenen una arrel pensada en la industrialització, l'abastiment a nivell energètic i el creixement econòmic provocant així una repercussió a nivell social. Un exemple clar d'aquesta repercussió és el cas Lemoiz, on la construcció d'una central nuclear a mitjans dels anys 70 (quan el règim franquista arribava al seu final) va suposar la mobilització de sectors molt diversos de la població; associacions de veïnes organitzacions ecologistes, grups autònoms, etc. assumint un ampli ventall de tàctiques, des de la desobediència fins el sabotatge. Les mobilitzacions contaven amb milers de persones que desfilaven no només davant d'un lema antinuclear sinó en contra el desenvolupament agressiu que marcava com serien els primers passos de la democràcia capitalista.

Necessàriament van haver d'estabilitzar un procés de democratització de la barbàrie per crear punts de fuga dins l'oposició.

Per aquesta raó, parlar de la MAT actualment és fer un repàs i un anàlisi d'aquelles lluites que ens poden servir de precedent, per no tractar-la des de una superficialitat i parcialització. Sinó veure com són d'estratègiques pel desenvolupament del capitalisme totes aquestes infraestructures per saber com de prioritàries han de ser per nosaltres, i un cop així saber colpejar on més mal fa.

D'on prové la MAT?

Les primeres produccions d'electricitat foren realitzades en petites centrals hidroelèctriques en zones muntanyoses, on es desenvoluparen les primeres indústries. La constitució de les xarxes elèctriques es realitzaren al mateix temps que les estructures econòmiques, socials i polítiques de la societat industrial moderna.

A l'inici del desenvolupament de l'electricitat sobre els territoris, existí una competència entre tots els actors perquè percebien l'electricitat com a quelcom estratègic, un poder estructural: l'actor que pot controlar i gestionar la xarxa es converteix en un factor determinant de l'organització de la vida econòmica de les societats industrials. Si les primeres produccions d'electricitat foren locals amb una gestió pública a través de petites empreses municipals, els Estats van veure ràpidament la importància de les xarxes i de les interconnexions.¹

En aquest context, l'any 1994 es firmà un acord de subministres d'electricitat franco-espanyol, i és aquí on trobem els orígens de la línia MAT Santmenat – Besençon – Baixàs. En aquest acord, pres a la Cimera Europea d'Essen, es declarà “d'interès comunitari” el projecte d'una nova línia de molta alta tensió entre els estats francès i espanyol, que encaixaria amb la proposta d'un mercat interior d'electricitat sortit de la directiva del Parlament Europeu al 1996. L'any 2000, el Consell Europeu demanà a Lisboa que es realitzessin ràpidament els treballs necessaris per completar aquest mercat interior

d'electricitat, el que s'havia de traduir en la construcció de línies transfrontereres entre els diferents sistemes elèctrics nacionals.

La Red Eléctrica Española (REE) i la Réseau du Transport d'Electricité (RTE) francesa foren les encarregades del projecte i han intentat, des del 1997, fer una línia de molta alta tensió creuant els Pirineus, sumant-la a les set línies elèctriques d'interconnexió que ja existeixen entre els estats francès i espanyol (dues de les quals són de 400 kv). L'oposició en els diferents llocs ha impedit el projecte a la frontera d'aquesta països, malgrat que el sistema elèctric ha continuat desenvolupant-se.

Quatre propostes de traçat han fracassat abans de la proposta de l'actual traçat pel Pirineu català: per Euskal Herria, per la vall de Louron (aprop del Parc Nacional Ordesa i el Mont Perdut), a través dels Pirineus centrals (per la Vall d'Aran i Baqueira Beret), i al final, pel Pirineu Atlàntic i l'Alta Garona. En tots els casos una forta oposició de la població, dels poders polítics i econòmics locals, han rebutjat els projectes.²

Però la interconnexió elèctrica no és un simple antoll hispano-francès sinó que s'inscriu en un projecte d'ambició major. Aquest pretén unir, amb un circuit d'interconnexió elèctrica tots els països del sud d'Europa, del Nord d'Àfrica i Àsia, entre els que es troben els estats francès, espanyol, marroquí, argelí, el tunisià, libanès, egipci, grec i italià. L'execució del traçat complet de l'anell, compta amb un gran recolzament per part del Parlament Europeu, a l'estar declarat d'interès estratègic i objecte de finançament prioritari per ser executat a finals del 2010.

Amb l'anell d'electricitat mediterrani es reforça l'expansió de les empreses espanyoles i franceses en matèria d'energia, al nord d'Àfrica i al Pròxim Orient. En el que fa referència a la part africana, existeix un programa nuclear al Marroc que es realitza amb la col·laboració dels Estats Units. Així, les últimes actuacions en el sector energètic per part de l'empresa francesa Réseau du Transport d'Electricité (RTE) i l'empresa Red Eléctrica Española, fan preveure que la construcció de l'anell elèctric del Mediterrani comporta la instal·lació de centrals tèrmiques a l'Estat marroquí i al nord d'Àfrica per posteriorment vendre l'energia a Europa.

La Molta Alta Tensió (MAT), com la resta d'interconnexions amb els estats portuguesos o marroquí, són el primer pas de tota una política europea en el camp estratègic dels recursos energètics que s'està començant a mostrar com un dels pilars bàsics pel desenvolupament capitalista de la zona, com bé diu la patronal elèctrica:

“La UE no es capaz de alcanzar por sí sola sus objetivos energéticos y climáticos. Sin duda alguna, la energía debe convertirse en un elemento clave de todas las relaciones exteriores de la UE: se trata de un factor crucial para la seguridad geopolítica, la estabilidad económica, el desarrollo social y los esfuerzos internacionales en la lucha contra el cambio climático.”³

<1> D. Varaschin, *De la centrale au réseau. Au fil de la SLFMR*, BHE, 28, 1996, p. 27-66.

<2> Dossier sobre la Muy Alta Tensión (MAT) en Catalunya. Contextos, Actores, Contradicciones y Alternativas

<3> Informe internacional UNESA No 131; gener-març 2007 p.9

ANTINDUSTRIAL

Els conceptes *antidesarrollista* i *antindustrial* venen a definir, més o menys, una mateixa tendència, tant teòrica com pràctica, que assenyalava el desenvolupament industrial com la fase més perfeccionada de la dominació a dia d'avui. No hem de confondre aquest procés amb la mera proliferació de fàbriques o amb el canvi productiu que implicà l'anomenada “Revolució Industrial”. A allò que ens venim referint és a la successió de canvis -alguns inesperats, altres totalment planificats- entre els que podem desatacar: la fi del treball comunitari de les terres i el consegüent èxode

cap a les ciutats; el reordenament urbà en funció dels diferents interessos capitalistes; la mercantilització exhaustiva de totes les esferes de la vida humana; l'extensió de la idea del progrés com avanç positiu i inevitable i de la tecnologia com una eina neutral; i l'evolució de la relació de l'ésser humà amb el seu entorn de formes més destructives a cotes perillosament suïcides. Aquestes característiques, entre altres, són les que donen forma a aquest procés que s'estén a cada racó del globus i que és l'expressió més actual en la que se'ns presenta el capitalisme.

“...Avui dia parlar d' antindustrial és innegablement oposar-se a un model social econòmic i autoritari...”

De l'imposició de la societat tecnoindu

“Tanto para liberar la naturaleza como para liberar a lxs individuixs son necesarios el pensamiento estratégico y la acción social; en una palabra, son necesarias las revoluciones que nos han de llevar a una civilización libre de la mercancía y de la industria. La revolución es la única manera de hacer historia consciente y la historia es el modo específicamente humano de existencia, el medio donde lxs individuixs pueden situarse y reconocerse, hacerse a sí mismxs y para sí mismxs. ¿Que cómo se hace la historia? Pues, como dijo alguien, primero poco a poco; después toda de un golpe.”

Primitivismo y Revolución Miguel Amorós

L'essència del capitalisme és apropar allò llunyà, i allunyar allò proper, propiciant un intercanvi momentani de persones i mercaderies; “al expandirse el mercado capitalista las distancias que los productos tienen que recorrer son mayores, justificándose así la creación de todas esas infraestructuras y las que se seguirán proyectando.”⁽¹⁾ El sistema necessita d'una MAT o un TAV per poder-se desenvolupar i al mateix temps sustentar-se. I és aquí on rau l'estratègia contra el desenvolupament, en aquesta necessitat.

Però si només en oposem a un o a varis detalls de la MAT: que sigui soterrada, que no estigui molt aprop d'una zona habitada, que no passi per zones protegides, que les centrals nuclears que les alimenten estiguin fora del nostre mapa, que destrueix el territori, tan sol hi veurem la punta de l'iceberg, i tan mateix seran arguments perfectes per la creació d'una taula de diàleg que faci desaparèixer fàcilment les veus contràries, preparant així el camí de la legitimació social del projecte en si. Establir una oposició, comportaria rebutjar aquest projecte elèctric en la seva totalitat, buscant les relacions i les pos-

sibles aliances amb altres lluites que es mouen en el camp de la nocivitat del desenvolupament.

Perquè tal com molt bé diuen les defensores de la MAT, si volem un consum il·limitat d'energia per poder veure la televisió a qualsevol hora de dia, per poder passar fred a l'estiu i calor a l'hivern, perquè funcionin tots aquells artefactes elèctrics que fan la nostra vida més fàcil i a nosaltres més inútils, en fi, per poder seguir vivint en la ingenuïtat de la fe en la tecnologia hem d'assumir el que conseqüentment això implica, línia de Molta Alta Tensió, centrals nuclears i altres barbaritats del progrés.

A tota aquesta il·lusió del progrés com a imparable motor històric que tot ho soluciona, que tot ho millora s'ha d'afegir la tasca amortitzadora que realitzen els ecologistes, amb els mateixos valors del sistema, qui es converteixen en meres intermediàries encarregades de la conservació de les contradiccions, la regulació de la qual elles mateixes asseguren; unes negociadores que regategen al poder; meres defensores del quantitatiu en el moment en que el càlcul econòmic s'estén a nous dominis (l'aire, l'aigua, els embrions humans, la sociabilitat

sintètica).⁽²⁾

O dit d'una altre manera, l'ecologisme és un apèndix simpàtic de la realitat que patim i si no anem en compte abocarem les nostres lluites a la recuperació. I la MAT si no som prudents, en pot ser un bon exemple.

Però el panorama entorn el projecte de la MAT, a diferència del pas del TAV per Catalunya, està tenint una oposició que perdura al pas dels anys. Tot i el contiunuat filtreig amb la premsa, partits polítics o experts per part de les plataformes més visibles anti-mat, els sabotatges i altres formes d'oposició també s'han anat produint.

Les possibles contestacions a la MAT poden ser des de la creació i l'acumulació de forces perquè passi a ser una lluita transversal i no des de la inèrcia de l'activisme que converteix tota moda en moviment social. Si establim aquesta lluita amb una constància en el temps i amb una interrelació en el territori pot ser que no acabi només en mostres pedagògiques d'un esperit crític.

<1> Revista Ekinza Zuzena nº 35 . “La guerra del desarrollo”, El mundo rural. <2> Mensaje a todxs aquellxs que no quieren administrar la nocividad sino destruirla .L'Enciclopédie des Nuisances

El progrés és el progrés de l'autodestrucció

El capitalisme necessita acumular capital per no entrar en crisi, aquest procés històric s'ha centrat bàsicament a les ciutats a partir de la formació de la burgesia com a classe. La ciutat creix perquè la nova classe dominant hi centralitza la seva activitat comercial. A partir d'aquí i amb l'urbanisme a la mà dreta, fa i desfa per començar a ordenar l'espai en pos dels seus propis interessos, producció i circulació de mercaderies per al consum.

A partir dels anys 70, la ciutat deixa de ser l'espai principal d'acumulació de capital i comença a disseminar-se per tot el territori urbanitzant-ho tot al seu voltant. D'aquesta manera les infraestructures es tornen estratègiques: primer les autovies i autopistes amb l'extensió de l'ús del vehicle privat com a principal conseqüència. Després els ports, els aeroports i finalment el Tren d'Alta Velocitat agilitzant els moviments del capital.

A aquestes alçades parlar de rural i urbà com a quelcom separat o oposat és tan irreal com desconcertant.¹ L'avanç del capitalisme s'ha estès com una plaga des de les ciutats fins als seus respectius entorns i ho està contaminant tot amb la seva lògica. Tan mateix els empresaris locals i els seus respectius representants polítics

els que, com un lobby qualsevol, pressionen perquè les diferents infraestructures impulsades des de els centres del capitalisme regional puguin deixar beneficis a la zona; ja siguin aquestes autovies, trens d'alta velocitat o línies d'alta tensió.

Com a conseqüència es passa d'una destrucció centralitzada a una multi cèntrica. Ja no només és Barcelona la que ho devora tot al seu voltant, sinó que tots aquells nuclis, més o menys urbans comencen a progressar, és a dir, a transformar tot el que encara escapava de ser mercantilitzant en el nou atractiu de la zona. Girona amb el seu aeroport de vols de baix cost; la Vall d'Aran amb les seves pistes d'esquí; el Pirineu amb els seus esports d'aventura; les costes de Girona amb les seves platges; Berga amb la Patum; el Penedès amb els vins i les caves; la tranquil·litat, la bellesa o la cultura popular són perfectament capitalitzables si això fa que apareixem al mapa, i no hi ha nostàlgic que pari aquest progrés.

<1> Revista Ekinza Zuzena nº 35 . “La guerra del desarrollo”, El mundo rural.

El progrés som totes

Les actuals formes de relació capitalista creen tan l'ordre social com les persones capaces d'aguantar-lo.

“Ni el barri ni el carrer son trans-correguts; només són lloc de pas per anar a comprar o a treballar. Els espais que fa uns anys eren comuns perden la seva capacitat de relació i de comunicació; les avingudes separen els barris, els carrers separen les cases, les escales separen els pisos, i les veïnes, tancant-se en si mateixes, es separen del món”². L'espai públic ja no és un punt de trobada i de xoc de realitats sinó un espai de pas accelerat que ens dirigeix cap a llocs diferents.

Les relacions interpersonals es produeixen cada cop més a través de l'intermediari de la tecnologia. El contacte humà deixa de ser quelcom real per convertir-se en un SMS als

nostres mòbils. Tot es torna fred i llunyà.

Les relacions socials, així com el llenguatge, es fragmenten i percebem la realitat a troços.

Tot allò comú s'està morint i amb ell l'empatia entre nosaltres, la nostra capacitat d'actuar queda aïllada i anul·lada.

Igual que una màfia, el progrés ens fa ser còmplices amb el nostre silenci a canvi d'un favor que suposadament ens fa. Els que el tenen callen davant de tot el desastre que aquesta comoditat comporta i els que no, han de ser callats davant la complicitat d'aquest silenci.

El que ens perjudica a totes juntes se suposa que ens beneficia per separat. I d'aquesta manera, es fa difícil parar i qüestionar el perquè.

<2> Amorós, M. (2007) El aire de la ciudad. El fin de la libertad en la generalización de lo urbano, en Desde abajo y desde afuera (133-147), Madrid: Brulot.



industrial a l'ofensiva com a forma de vida

Esta página pretende iniciarse como órgano de expresión intermitente del trabajo que, desde hace algunos meses, varias mujeres de Barcelona estamos realizando en torno a las violencias patriarcales, la criminalización del uso de la violencia por parte de las mujeres como estrategia defensiva ante ellas, la consecuente culpabilización por ejercer un rol para el que no están legitimadas y el posterior encarcelamiento y encierro, como consecuencia del desafío al monopolio del estado en el uso de la violencia y la protección femenina.

En las últimas décadas, la instrumentalización del feminismo ha supuesto la usurpación, por parte del estado, de las estrategias defensivas que se podrían haber desarrollado en un marco menos victimizante y benevolente hacia las mujeres. De esta manera, pareciera que las mujeres ¹, cuya defensa asegura logros políticos y alimenta la legitimidad democrática, deben demandar la protección a organismos judiciales y punitivos, los únicos que disponen del uso legítimo de la violencia con este fin.

En este propósito nos encontramos con un amplio espectro multifactorial de temas a analizar, los cuales irán surgiendo de forma emergente, en función de las necesidades analíticas, de creación de conocimiento, de vinculación personal, de práctica política, etc. Con el fin de dotar a lxs lectorxs de claves que puedan animar a la posterior lectura, podemos establecer algunos de los ejes prioritarios sobre los que iremos construyendo los contenidos de la página y que inspiran también nuestra práctica diaria.

El análisis sobre la violencia y la feminidad, significada como pasiva y victimizada y construida en oposición a una masculinidad violenta y ejecutora, con la finalidad de deconstruir los significados sociales otorgados que alimentan la indefensión femenina hacia tales violencias.

La legitimación y el apoyo a las mujeres que se defienden violentamente de sus agresores, convertidas en representantes paradigmáticas de una feminidad desequilibrada, encarceladas y medicalizadas por poner fin a una situación que amenazaba sus propias vidas, en sentido estricto.

El apoyo a las mujeres presas por defenderse de sus agresores, y de forma tangencial a todas las mujeres que, por condicionantes de opresión de género y de la multitud de intersecciones identitarias vulnerabilizantes, se encuentran encarceladas. Partiendo de la idea de que la delincuen-

cia es una construcción social, en base al incumplimiento, no solo de la legislación, sino también de las normativas simbólicas y morales que estructuran nuestro contexto socio-cultural, el apoyo a las mujeres presas, no puede obviar las obligaciones opresivas que el sistema jerárquico de distribución de géneros, impone a todas las mujeres y que el encarcelamiento puede ser una consecuencia de su incumplimiento.

El análisis de las especificidades de la situación de las mujeres presas, la denuncia de la aplicación sexualizada y las pretensiones moralizantes de una legislación pretendidamente neutral y objetiva.

La visibilización de las múltiples procedencias de las violencias ejercidas hacia las mujeres: desde el ámbito institucional, punitivo, afectivo-sexual, simbólico, etc. que precarizan nuestras vidas y la necesidad de proponer y debatir formas

no institucionalizadas de lucha contra las mismas.

Para este último punto invitamos a lxs lectorxs a aportar ideas, conclusiones, informaciones, etc. que puedan enriquecer el debate y la práctica, así como animamos a todas las mujeres a buscar para sus propias vidas métodos de auto-defensa personal y colectiva al margen de las lógicas protectionistas y victimizantes del sistema.

**¡Defender nuestras vidas,
es acabar con lo que nos
destruye!**



1 Somos conscientes de que la infantilización institucional, que supone la resta de autonomía para la resolución de la conflictividad social de los individuos, para pasar a ser absolutamente mediada y controlada por las instituciones estatales, administrativas, legislativas y punitivas, no es patrimonio exclusivo de las mujeres, aunque también es cierto que la protección de las mujeres, construidas históricamente como desvalidas y frágiles, es paradigmática del control benevolente y paternalista del estado.

Grups Pro-vida tornen a sortir al carrer...

El dia 7 de març de 2010 diversos grups anti-avortament han convocat arreu de l'Estat espanyol concentracions en contra de l'avortament, sota el lema "España, vida sí". Ho fan en relació amb la nova *Llei Orgànica de Salut Sexual i Reproductiva i de la Interrupció Voluntària del Embaràs* aprovada ja pel Congrés i que ara ha de passar a ser aprovada pel Senat. La seva intenció és que no s'aprovi la llei, volen que hi hagi un ressò mediàtic a nivell europeu -aprofitant la presidència espanyola de la UE- evidenciant que a l'Estat espanyol les dones encara (any 2010) no tenen ni han de tenir autonomia per a decidir sobre el seu cos i la seva vida. També quedarà clar que Espanya està poblada de catòlics recalcitrants. En aquest sentit van les declaracions de l'arquebisbe de Granada on afirma que els metges i metgesses es poden trobar en "situacions molt similars a les que van haver d'afrontar els metges o soldats sota el règim de Hitler o de Stalin, o en qualsevol de les dictadures que van existir al S.XX i que realment establien la legalitat d'altres crims, menys repugnants que el de l'avortament". I no satisfet amb aquesta comparació prossegueix... "Matar a un nen indefens, i que

ho faci la seva pròpia mare!

Això dona als homes la llicència absoluta, sense límits, d'abusar del cos de la dona". No ens sorprèn que un representant de l'església realitzi unes declaracions d'aquest estil ja que l'església ha estat i vol seguir sent un dels pilars més forts del patriarcat. El que sí que ens sorprèn és que ho faci impunement i que hi hagi persones que no només segueixin anant a l'església i assumint com a propis aquests discursos sinó que a més s'atreveixin a sortir al carrer a defensar idees com aquestes.

Les organitzacions convocants son: Derecho a Vivir, HazteOir.org, Médicos por la Vida, La Vida Importa, Referéndum Vida Sí, Hay Alternativas, Red Europea de Institutos de Política Familiar, Instituto de Política Familiar de España, SOS Familia, Universidad Francisco de Vitoria, Asociación de Farmacéuticos Católicos, Profesionales por la Ética, Universitarios por la Vida, Federación de Plataformas Cívicas en Defensa de la Familia, Libros Libres, Religión en Libertad, Plataforma Majestad No Firme, Foro Liberal, Asociación por las Libertades y los Derechos Civiles, Fundación

Educatio Servanda...

Convocatòries a Catalunya
Barcelona- Concentració 7 març, a les 12:30 h a la Plaça Bonanova.
Cerdanyola- Concentració 7 de març a les 10 h davant de l'església de Sant Martí.

Per veure la informació actualitzada de les convocatòries:
<http://marchavida.derechoavivir.org/concentraciones/>

Per saber més de la nova llei...

La llei orgànica 9/1985 qualifica l'avortament com a delicte i estipula que només hi ha tres casos en els que seria legal practicar un avortament: En el cas que hi hagi perill greu per a la mare (físic o psicològic), que l'embaràs sigui causa d'una violació o en el cas que el fetus pugui néixer amb greus deficiències. Això fa que les dones que volen avortar hagin de recórrer a centres privats, pagar uns 300€ aproximadament i firmar un paper conforme estan desequilibrades mentalment. A la nova llei sobre l'avortament, encara no aprovada, queda despenalitzat l'avortament, que passa a ser un dret i no un delicte, es preveu l'avortament lliure fins la

◀ VE DE LA PÀGINA 7.

El actual escenario...

Las investigaciones continúan, la prensa se ha seguido festinando con los supuestos avances investigativos, diferentes artículos hablan de conexiones internacionales y con ex miembros de organizaciones subversivas, las casas okupadas y centros sociales continúan en el "ojo del huracán" y con un constante acecho policial, las acciones de ataque también se han extendido.

En marzo asumirá el nuevo presidente, representante de la derecha, un empresario, uno de los hombres más ricos del planeta, que continuara la labor de la anterior coalición socialdemócrata, es decir, represión al pueblo mapuche, militarización de las tierras mapuche, aumento de las inversiones de las trasnacionales en todo Shile, represión a los movimientos sociales, de seguro aumentarán los policías en las calles, más cámaras, más miseria, más pobreza, más represión, o quizás la misma que hasta ahora se ha enfrentado, cambiara un tando el maquillaje, ahora será de colores amarillo y azul (10).

.... Lo ocurrido en Shile no debiera sorprendernos, pero tampoco dejarnos indiferentes, si es así, es que el sistema ha calado en nuestros corazones, y ha normalizado en nuestras mentes la descarnada represión hacia lxs que luchamos y buscamos aportar a la destrucción de esta sociedad, basada en la explotación, y la destrucción de la vida y de la tierra. El capital, así de abstracto como se escribe, es concreto en nuestras vidas, no lo aceptamos, no lo aceptaremos, nuestrxs enemigos lo saben, o deberían saberlo, como decía el poema de un viejo compañero que ya no está entre nosotrxs, "ved lo poco que somos, e inventan grandes especulaciones de prensa... teniendo todo el poder entre sus manos se atemorizan con el menor de nuestros gestos... algún día tendrán razones para habernos temido tanto..."

La guerra continúa

setmana 14 i fins la 22 en cas de greu risc per a la mare o el fetus o anomalies del fetus. El text situa als 16 anys la majoria d'edat per la que la dona pot decidir per si mateixa d'avortar o no. També es preveu que sigui gratuït. La nova llei recull que s'imparteixi educació sexual a tots el nivells educatius, tant a les escoles com als/les alumnes de ciències de la salut, perquè estudiïn com es realitza un avortament.

Gritos silenciados

31 de diciembre, 20.30 horas. 4ª galería de La Modelo.

Se escucha un estruendo procedente de la calle, parece un cohete. A los pocos segundos se empieza a sentir un murmullo de voces desde fuera. No se alcanza a distinguir lo que dicen, pero parecen consignas, vítores, repetidos por un gran grupo de gente. *Ya están aquí otra vez, cada año vienen lxs antisistema el día de nochevieja a manifestarse* -, dice uno que ya lleva tiempo aquí encerrado-. En cada celda se empieza a notar movimiento, la gente se levanta, se acerca a las ventanas, intentando escuchar los gritos de la manifestación. Por alguna extraña razón los ánimos están más encendidos que nunca este último día del año. De repente un alarido enmudece la galería procedente de alguna celda ignota, un grito largo vomitado desde las entrañas. Al momento es respondido por otros muchos gritos salvajes, el movimiento se vuelve frenético, la celda se vuelve más pequeña que nunca, sus cinco ocupantes están aturridos, la galería entera está exaltada. El suelo tiembla al compás de los golpes en los barrotes, los ruidos de las literas cayendo contra suelo, saltos, pisotones, patadas en las paredes... parece que vaya a ceder el techo de esta vieja y podrida jaula. El pasillo se llena de objetos arrojados desde las celdas. El humo de los primeros colchones quemados empieza a subir hacia el techo de este brazo del panóptico. La rabia contenida durante días, meses, años, la rabia de cientos de personas

que mueren cada día un poco más aquí dentro, esa rabia animal se desata ferozmente, y se canaliza ahora en violencia contra el propio mobiliario de las celdas. Saben que lo pagarán caro, que tendrán que estar después meses esperando a que les traigan colchones o tazas de wáter nuevas, pero no importa, ese sentimiento ahora es más fuerte. De vez en cuando se escucha desde la calle la explosión de algún otro cohete que seguramente van lanzando los manifestantes, entonces el griterío vuelve a aumentar por un instante, aplaudiendo cada explosión.

Alguien imagina que alguno de estos cohetes será lo bastante fuerte como para reventar las paredes y poder salir todos corriendo por el boquete. No se conocen, prácticamente no se pueden escuchar lxs unxs a lxs otrxs, sin embargo en este momento la energía atraviesa los muros en ambas direcciones retroalimentándose. Desde el tercer piso alguien puede ver un resplandor rojo en la calle, se lo comenta entusiasmado a sus compañeros: *la que están liando...* Y dentro parece que el motín se ha extendido a otras galerías. Una bella forma de despedir el año, para lxs secuestrados por el estado. En la calle la última traca de petardos marca el final de la manifestación. Ahora ellos marchan para casa. Dentro, el reventón durará algunas horas más. Los carceleros no han entrado, demasiada tensión. Poco a poco los ánimos se van calmando. Las voces se apagan, los fuegos se callan, y la rabia se aleja levemente sustituida por el bajón, al poner de nuevo los pies en la celda. Al día siguiente varios compañeros son trasladados a la sexta. Pagarán caro su gesto de libertad, recibirán aislamiento, palizas y regresión, por el simple hecho de ser libres y hacer lo que sintieron durante unas horas. La libertad se paga con la muerte en este maldito infierno.

Relato imaginado a partir de testimonios reales.
Jarís T.



Un joven asesinado por carceleros en castellón

Una vez más la represión del Estado en las prisiones se ceba sobre un joven desconocido, acabando con su vida de la forma más rastrera, por la única razón de no dejarse doblegar.

No nos sorprende este hecho, pues, ¿qué se puede esperar del aparato represivo de este sistema podrido? Ciertamente estamos acostumbrados a estos crímenes de Estado, perpetrados sin compasión sobre cientos de personas anónimas cada año. Asesinatos urdidos en despachos y ejecutados por descerebrados carceleros, policías, militares, seguras...

Pero que estemos acostumbrados no quiere decir que no nos afecte. Estamos llenos de odio y de rabia, y cada joven anónimo que violáis, torturáis o asesináis multiplica por cien nuestras ganas de reventaros.

Esta vez ha sido un chaval rebelde que permanecía preso en la cárcel de Albocàsser. Con este escrito queremos honrar tu memoria, Israel, y de paso decir a lxs carceleros del módulo 12: pagaréis lo que habéis hecho.

A continuación reproducimos un fragmento de una carta anónima que denuncia este asesinato:

Estoy preso en Albocàsser-Castelló II. Esta es una carta de urgencia, por decirlo de alguna manera, es para informar de lo siguiente.

El pasado 15 de enero, en el módulo 12, un preso, Israel Hull García, que era de Cartuja (Valencia) tuvo un roce por la mañana con un carcelero. A la hora después de comer, cuando nos encerraron al resto, a él lo dejaron abajo y le dieron una paliza (lo estaban viendo los del módulo del frente, cuyos carceleros se apuntaron a la fiesta, para ellos "anti-stress") de ahí, le llevaron a aislamiento, donde le metieron en una galería ocupada por un único preso. Le volvieron a dar una paliza. Apareció ahorcado.

Dicen, del servicio médico, a lo bajini, que apa-

reció muerto el mismo día 15. Nosotros nos enteramos el domingo 17, por los carros de la comida.

En ello todos con los que he hablado coincidimos, no tenía un carácter depresivo, al contrario, era un chaval inquieto, no paraba. Fue uno de los pocos que la semana anterior, cuando la ola de frío, levantó la voz, pues nos tuvieron sin agua ni calefacción en las celdas durante tres días.

...tuvo un roce por la mañana con un carcelero (...) Le volvieron a dar una paliza. Apareció ahorcado.

No tenía un carácter depresivo, al contrario era un chaval inquieto, no paraba.

Más allá de cualquier elucubración o inferencia, fruto de la experiencia, lo que sí puedo decir es que Israel, además de estar aquejado de otros males crónicos sufría de epilepsia, para la cual le daban tratamiento, si bien es verdad que lo tomaba únicamente cuando sentía los primeros síntomas, o sea, cuando sentía que se estaba poniendo muy nervioso. Sea como sea, y según su ley, no deberían haberlo llevado a aislamiento.

Él era totalmente consciente de ello y no era nuevo por estas cosas (comentaban que cuando se lo llevaron iba tranquilo) le faltaba un año y medio, más o menos, para acabar esta campaña, de la que ya llevaba 9 años.

Espero que se lleve todo esto hasta el final, porque ya empieza a ser hora de que se le ponga coto a esta gentuza.

Fuerza y determinación!!

Individualidades contra los crímenes de Estado



Hi havia una vegada.... O un altre exemple

Pareu de llegir. Tanqueu els ulls i imagineu una de les poques coses amb les que us pugueu sentir identificats fins al punt de protegir-la i defensar-la. No parlo de valors, imagineu alguna cosa que pugueu veure, tocar, olorar i sentir. Forces haureu recreat unes muntanyes o algun paisatge proper, haureu pensat en l'entorn natural (és clar!, que ridícul que ho hagi d'especificar, oi?).

Ara poseu damunt d'aquell territori una central nuclear i una petroquímica. Al municipi del costat poseu-hi dues centrals més i tot un polígon industrial amb empreses que nodreixen i treballen per l'energia nuclear. Poseu el cas que desmantellen una central d'aquestes veïnes (i el partit polític que ho fa es guanya la simpatia de la gent del territori). Que sota un cost de 22 milions d'euros les deixalles nuclears s'emmagatzemen al país veí. Però que amb el pas dels anys i impulsat per la crisi econòmica, l'ajustada de cinturó pressupostari estatal implica la creació d'un cementiri de residus nuclears autòcton. Aleshores allò que va semblar tan bo a la població de que l'ús del sòl de la central veïna en ser desmantellat seguis sent "ús nuclear" (és clar, si no es transforma en "ús agrícola" ningú cometrà la bestiesa de plantar patates) sembla que gira en contra quan pensen que és el lloc idoni en tot l'estat per fer-ho (ja tenen la meitat de tràmits fets). Tenen tota la indústria del polígon com a imput per dur-ho a terme, un munt d'enginyers nuclears vivint a la zona i fins i tot un sòl que per llei ara ja només pot ser destinat a aquest tipus de tasques. Però quan penseu que res no pot anar pitjor resulta que el municipi veí s'hi nega i tots els números apunten al solar del costat de casa vostra. Sí, parlem d'Ascó. Que és prou a prop de Vandellòs, que s'hi nega a albergar un cementiri nuclear, com perquè els enginyers (que han batejat amb el nom de **Vietnam** a Ascó) no s'hagin de traslladar. Municipi que ja compta amb una central i que, per tant, un 70% dels ingressos de l'ajuntament són en concepte de impostos i lloguer de terreny a Enresa i Iberdrola. El que, com no, suposa beneficis a butxaca neta per consellers i regidors, els quals no dubtaran en votar a favor de la construcció del cementiri. Que curiós que el Súper Estat, per no fer-ho tant descarat, obri llistes per aquells pobles que es vulguin apuntar voluntàriament per acollir la nova construcció. Els habitants dels quals no se'ls hi ha fet la mínima consulta o no se'ls ha explicat ni els efectes sobre la salut ni se'ls ha obert un debat sobre l'energia. Ni molt menys se'ls ha explicat que l'ajuntament s'apunta al carro pensant en rebre una indemnització estatal a canvi d'engruixir el cementiri del poble. Indemnització que no

està sota llei, que sols hi ha una menció d'un ple i que, al no estar aprovada és probable que ni la vegin. Pot ser que no aprovin mai cap indemnització (més tractant-se d'una mesura de reducció de costos). A Ascó ho han venut com a 500 llocs de treball (fent publicitat a favor amb cartells penjats de faroles). Quin rentat de cervell!! Sembla ser que no és possible retirar la candidatura voluntària d'un ajuntament. Però el poble d'Ascó ho intenta al·legant que quatre dels set regidors que hi van votar a favor tenen vincles amb el negoci de la nuclear. I un altre cop la gent s'escandalitza per com els polítics ens venen. I la qüestió real a debatre, el cost i la font energètica i el consum, queda sota una pila de roba bruta.

El projecte l'han batejat amb el nom de magatzem temporal de residus nuclears. Perquè lligat a aquest projecte hi entra la construcció d'un parc científic (amb un reactor nuclear) per estudiar com desfer-nos de la merda que consumim. Tot apunta a que el cementiri el col·locaran fora de Vandellòs, perquè s'hi ha negat en varies ocasions. Però per fer el parc aprofitaran les hectàrees declarades en ús nuclear que ja hi tenen. És el pes de la creu nuclear. Enganxada amb plutoni a les terres de l'Ebre, a mercès dels personatges del panorama polític i en pro de fer créixer les seves contes bancàries i guanyar vots per assegurar la seva dinastia. Per això ERC i ICV van voler encapçalar la campanya en contra del cementiri nuclear a Ascó. I al estar aliats amb PSC, aquest va haver de sumar-s'hi, sent el partit que, si fem memòria, al 2006 va proposar i impulsar la creació d'un magatzem nuclear autòcton. Quines coses, oi?

Ha de ser, per tant, la nostra lluita, una lluita d'essència, en contra de la classe política, que ens ven a nosaltres i al territori con si fóssim seus. Que ens ven el projecte tot pagant cartells que no parem de llegir penjats a les faroles. Para de llegir. Qüestionat l'arrel del problema. L'entramat que hi ha darrere cada decisió que prenen en un ple. Els diners que van i venen i dels que no en sabem res. Només que volen ampliar el cementiri perquè hi càpiga tot el poble.

Para de llegir i surt al carrer.

De mentres al pallars...

Al 2002 Red Eléctrica Española va projectar una línia d'alta tensió entre Aragó- Cazarilh, al occità (que es va canviar per la que passa per les comarques gironines). Un dels ramals que contemplava el projecte i que afectava a l'Alta Ribagorça i al Pallars es va tornar a posar sobre la taula al 2008. El tram proposat va des de Montsó (Osca) fins a Isona (Pallars Jussà). La futura MAT de Ponent connectaria les centrals excedentàries aragoneses amb la línia ja existent al Pallars, que va des de l'estany Gento fins a Sentmenat i dona servei a les comarques del Barcelonès, Baix Llobregat i Vallès Occidental.

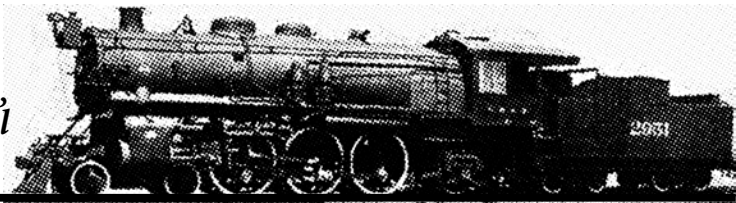
A la banda aragonesa es parla des de l'àmbit institucional de 500 llocs de treball. A la Noguera Pallaresa molta gent sembla oblidar el mal que pateix el seu riu, amb dos embassaments que extreuen energia i la duen a través de dues línies cap a Barcelona. L'oposició institucional de la MAT al Pallars es redueix a aconseguir, a canvi de la línia, inversions al territori tals com el túnel de Tremp al Pont de Montanya, per tenir sortida a l'autovia Lleida-Viella i l'aeroport d'Alguaire. A això li diuen progrés. És aleshores quan queda clar que ningú recorda que els embassaments han destruït un munt de ponts, de camins i carreteres, que han desvertebrat un territori i que ara, és clar, es reclamen a canvi d'una línia d'alta tensió. Que ningú vol saber que l'energia hidroelèctrica de la Noguera Pallaresa ha estat destinada en benefici del cinturó industrial barceloní i dels regadius de la plana lleidatana. Inundant, amb la seva creació, els territoris més fèrtils del Prepirineu Pirineu i fent desaparèixer pobles sencers submergits dins seu. En comptes de debatre sobre els fonaments, fent una recuperació històrica de la pèrdua de població d'un 80% entre el 1960-1980 i de l'abandó de camps i boscos, els polítics redirigeixen el debat cap al xantatge social. Només parlen del tram concret de la línia. De les dues alternatives que ha donat

REE del recorregut de la MAT, una passa per Mur i l'altre per Claramunt. I aquí altre cop els interessos, la clara oposició a que passi pel primer poble, doncs s'hi troba un castell amb el que les institucions han invertit per tal de convertir-lo en museu, i Claramunt, poble on no hi ha electricitat i només hi viu un home. El qual només defensa que li arribi energia elèctrica a casa seu. Em puc imaginar la pressió sota la qual deu estar aquest veí, quan a la resta se'ns fa llegir en diaris oficials i sota la signatura de professors de teoria econòmica de la UB (doncs sota la *titulitis* hi trobem l'aval) frases enmiralladores tals com:

"El Pallars es troba avui com la Cerdanya abans del túnel del Cadí."

La lluita en contra de les línies d'alta tensió, en contra del interessos que hi ha al darrera i dels que se'n beneficien, en contra del falç debat aportat per part de l'administració (que intenta donar sempre, tot i els evidents problemes que hi ha al territori, la visió de **progrés**), cada cop afecten a més part de la població. I tot que el projecte que afecta a la part pallaresa va desenvolupant-se amb lentitud per part de l'administració estarem atents per part de seguir el debat que se'n generi fruit de l'oposició total al lobby del sector energètic.

“...Ha de ser, per tant, la nostra lluita, una lluita d'essència, en contra de la classe política, que ens ven a nosaltres i al territori con si fóssim seus...”



L'autogestió i la desfeta de kronstadt

Suen Liove

Tradicionalment Kronstadt s'ha utilitzat com a base de la flota bàltica russa connectada a pocs metres de Sant Petesburg (Petrograd, Leningrad). La rebel·lió de Kronstadt va ser un aixecament fracassat contra el govern bolxevic. Aquest va tenir lloc les primeres setmanes de març de 1921. Anteriorment a Kronstadt s'hi realitzaren comunes de cultiu dins del context de l'embranchida de la Revolució d'Octubre de 1917. Ja el 1918 aquestes ajudaren considerablement als seus habitants a pal·liar la fam. El 1921 encara funcionaven sota els mateixos principis, segurament perquè Kronstadt s'oposà fermament als decrets bolxevics i defensà la seva independència. D'altra banda la ciutat de Kronstadt també tenia la casuística d'estar preparada davant d'un possible conflicte armat amb la reacció exterior i interior, per aquest motiu s'havia proporcionat armes a tots els comitès de fàbrica i tallers.

“...Kronstadt fou un exemple de que l'organització autònoma no era compatible amb la dictadura del proletariat...”

La consigna de “tot el poder als soviets locals” en aquesta illa es va entendre de manera totalment descentralitzada vers el poder central.

El deteriorament de les cases hi era molt

palès, la pluja es filtrava molt fàcilment als habitatges, originant una forta humitat als baixos i provocant així una alta mortalitat infantil. Així amb l'embranchida d'octubre Kronstadt posà doncs tota la seva energia en la socialització i rehabilitació de l'habitatge. Precisament fou en aquest punt en el qual ja es concretaren veritables enfrontaments entre anarquistes i bolxevics. Mentre que els primers proposaven l'abolició de la propietat privada dels habitatges, de les terres i la gestió d'aquestes a través del comitè de cases, d'altra banda, els bolxevics, feien el paper d'apagafocs sota prèvia consulta amb Petrograd, al·legant que la decisió de tot plegat s'havia de fer a nivell estatal. Ara bé, i paradoxalment, al no poder-s'hi oposar a efectes pràctics, aquests bolxevics van ser expulsats del partit per “desviació anarcosindicalista”. Malgrat el sabotatge a les iniciatives de base, es crearen comitès de casa, de barri i altres arreu de Kronstadt; només va ser més tard, quan els arguments dels bolxevics respecte els seus adversaris d'esquerrers foren la presó, la baioneta i els trets, aquests aconseguiren destruir tota la base creativa d'aquesta organització. L'autogestió de l'habitatge fou transferit a l'oficina central de l'allotjament del soviets nacional d'economia, el qual instal·là un dels seus funcionaris a cada casa, l'"starosta", el qual també havia de complir la funció de policia, vigilant que ningú pogués viure-hi sense autorització oficial.

Kronstadt fou un exemple de que l'organització autònoma no era compatible amb la dictadura del proletariat. I així es va manifestar el 1921 amb la insurrecció



Kronstadt és una estreta illa d'uns 12 km de longitud; el marge que s'enfronta a Petrograd estava ocupada per la ciutat, els ports i els molls. Durant la guerra, les necessitats estratègiques portaren a destruir les petites construccions que es trobaven entre les fortificacions que hi havia als marges septentrionals, meridionals i occidentals. Precisament aquest fou el lloc que cultivaren els i les kronstadtian@.

que va protagonitzar oposant-se a la proliferació dels controls econòmics, polítics i en contra del creixent poder del partit i l'Estat. Així, ja sota un context de guerra civil gairebé guanyada, mentre Lenin presentava en un congrés una proposta econòmica nova per deixar l'economia de guerra enrere, les unitats de l'Exèrcit Roig, sota el comandament de Trotski, avançaren sobre la fortalesa de Kronstadt a través del gel propiciant una sagnant batalla contra els mariners de la mateixa armada roja de Kronstadt que el 1917 havien estat alçats a la categoria d'herois.

Eus ací doncs un dels exemples que

posa en dubte que la Revolució Russa fou una revolució des de baix. Potser s'acostà més al que Kropotkin anomenava ba-beufistas consumats (blanquistes de la Revolució Francesa); i és que la mateixa concepció política que va menystenir la condició de les dones, la creació de la Txeca sis setmanes després de la Revolució d'Octubre, la detenció de centenars d'anarquistes el 1918 a Moscou, la massacre d'Astrakan el 1919, els afusellaments de makhnovistes el 1920, entre un llarg etcètera, evidencien la naturalesa totalitària ja inicial d'un règim abans del gran viratge cap a l'estalinisme del 1928.

“Welcome” a la misèria

**Què pensa la Xarxa Anarquista de la situació actual?
Motius per fer coses en contra de la Política i del Sistema en general**

Tu, realment creies que amb un miler d'Euros teus i uns altres mil de la teva parella podries pagar cada mes la hipoteca? Tu, pensaves realment que vivíem en el millor dels mons possibles? Tu, demòcrata benpensant, el mateix que cada quatre anys vota a un partit, que a la feina votava a UGT, CC.OO o d'altres sindicats grocs, sí, tu, el que pensava que mai estaria aturat i ara fa cua a l'oficina de treball (sic), a tu només dirte una cosa: Welcome. Segur que ens entens, benvingut/uda a la misèria. La misèria dels i les immigrants que han fet les pitjors feines en aquesta societat en els anys “d'expansió econòmica” i que ara, igual que tu, t'acompanyen a la cua de l'atur. Benvingut/da a la realitat precària del jovent, que reforma rere reforma laboral ha vist que el seu únic futur és el no futur o vendre entrepans o hamburgueses en corporacions de menjar ràpid. Benvingut/da a la misèria de moltes dones, com les de la *neteja* i de les feines “aptes” pel seu rol social, totes elles, com no, mal pagades i molts cops llastimoses. Benvingut/da fervent creient de la classe mitjana, la realitat actual et demostra que el teu somni de viure com un burgès era una mentida. Ara, amb la crisi, podràs finalment tocar de peus a terra.

Des de 2008 ens diuen que estem en crisi i, certament, les coses estan pitjor que abans, però som molts els i les miserables que portem temps vivint en una permanent crisi: treballs de merda, pisos que semblen nínxols a preu d'or, *pasma* per tot arreu, ració diària de televisió escombraria, discursos i sofismes de polítics/ques i delegats/ades sindicals... Una realitat massa ombrívola

com per viure amb il·lusió els somnis prefabricats de glòria i futur brillant que a les escoles, anuncis, telesèries i pel·lícules ens han volgut fer creure. Ara, tu, ferm creient en la classe mitjana, veus que en els fons ets tant o més miserable que tota aquella gent que, fins fa poc, miraves altivament de reüll.

Però paradoxes de la vida, nou miserable, saps perfectament que aquesta crisi que tant t'afecta ha sigut causada per un Capitalisme que *ha fet l'agost* amb les hipoteques a preu d'or i l'especulació immobiliària. Ho saps, perquè pagues una hipoteca o un lloguer desorbitat, si és que encara et queda alguna cosa a la butxaca per pagar. Pensaves que series feliç amb el teu televisor de plasma amb TDT incorporat, però ara ni tan sols pots pagar la llum. Pensaves que la flexibilitat del mercat laboral, paradigma neoliberal promulgat per organitzacions patronals, legislat pels partits polítics i acceptada socialment gràcies a la passivitat dels grans sindicats grocs, era útil per a la creació de riquesa, però, ara, veus que tota aquesta riquesa va anar a parar a les butxaques de quatre malparits asseguts a les còmodes cadires de despatxos de bancs, multinacionals, constructores i un petit etcètera que, de tanta ànsia de poder i riquesa que tenien (i tenen), han provocat aquesta crisi que tu, pobre infeliç de la classe mitjana, pateixes més que qualsevol altra persona. Pel miserable, per l'immigrant que fugia de la misèria encara més extrema del seu lloc de naixement, pel jove que viu en la semindigència o que viu gràcies al parasitisme vers la família, o per l'aturat major de 45 anys, aquesta realitat que ara estàs vivint no és gens nova.

Amb la crisi, la misèria només s'ha fet més gran.

I, davant de tot plegat, què pots fer? No ho sabem, no tenim respostes ni veritats absolutes, però nosaltres des de fa temps pensem que aquest Sistema no és reformable. I el nostre problema rau en un ambient social ple de demòcrates benpensants com tu. Pensem que sempre existiran miserables i en temps de crisi, la solució a la mateixa, malgrat ser creada per les elits dirigents i econòmiques, es solucionarà sempre amb l'augment de la misèria d'aquest/es. Un exemple: milers de milions d'euros perquè els bancs tinguin liquiditat. En altres paraules; diners per a un dels actors culpables de la crisi, això sí, de la butxaca de tothom (via impostos). Un altre exemple: per solucionar la crisi la fórmula és, segons la Patronal (també culpable), flexibilitzar el mercat laboral. En altres paraules; acomiadaments més barats, pitjors condicions laborals, congelació de salaris, etc. Vols més exemples? 4,5 milions d'aturats/ades, i el govern (culpable també de la crisi) proposa la jubilació als 67 anys. En altres paraules; més de 5 milions de persones realment aturades (ja sabem com es manipulen les estadístiques) i ara es comença a dir que ens jubilarem més tard, ara diuen 67 anys, d'aquí poc 70 per, finalment, dir que la nostra jubilació ens la paguem via pla de pensió al banc (culpable de la crisi). La fórmula Capitalista per solucionar la crisi és ben fàcil d'entendre: si s'han fet rics i poderosos gràcies a l'explotació humana, per continuar sent rics i poderosos aquesta explotació s'ha d'intensificar.

Des de la Xarxa Anarquista,

una insignificant, potser sí, coordinadora d'individualitats, grups i col·lectius llibertaris, poca cosa podem fer davant aquesta realitat. De fet el que fem és poc més que expressar la nostra visió d'aquesta realitat i afirmar que, des de ja feia temps veiem les orelles d'aquest llop anomenat Capitalisme i venut com quelcom positiu a la major part de la població, mitjançant ell joc triler conegut com a Democràcia. No podem fer gaire cosa per la passivitat de persones com tu, acostumada a delegar i que ni tan sols vol actuar, ja que és políticament incorrecte.

El nostre programa, si es vol dir d'aquesta forma, és ben senzill: destrucció del Capitalisme, dels Partits Polítics, dels Sindicats Grocs, de la Patronal i de tota estructura mafiosa que es fonamenta en l'explotació humana i del planeta. Aquest és el nostre programa. En altres paraules, ensorrar aquesta realitat miserable per cercar nous camins, fets entre tots i totes, cercar, per tant, una altra forma de vida, un altre Sistema, basat en el benefici social, en el respecte de tots i totes, contrari a les jerarquies, racional, solidari... En definitiva, un Sistema socialment just i autogestionari. Tu diràs que utòpic, nosaltres et direm que millor utòpic que acceptar el que tenim, ben real, sí, però abominable.

Amb la teva passivitat ets còmplice de tot plegat!

Si et mous i lluites per la teva dignitat de ben segur que ens trobarem!

Xarxa Anarquista

Poesia

LA RATETA INSUBMISA (no en té res de presumida)

Rateta fou educada
dins dels rols tradicionals
que tracten a la femella
com simple objecte sexual,
volent-la molt presumida,
bonica, prima, excitant,
dels afectes molt passiva,
poruga, sentimental,
no intel·ligent, sinó llesta,
aspirant mal paritats,
no assolint independències,
sinó a un gran mascle esperant,
del qual ser una bona esclava,
cuinant, follant, netejant,
i treballant també a fora,
amb el seu esforç doblat,
per sous sovint molt precaris,
com convé al capital,
que la facin fàcil pària
també del pretès “company”,
que freqüentment és un ase,
un voltor, porc, gos o gat.

La Rateta insubmisa
tot això ho va escombrar:
ni mig puta ni criada
d'un mascle panxa-rascant,
ni consumista ni blea
com la propietat ordena,
ni indefensa ni obedient
com el capital molt mana,
ni servil ni agenollada
com recomana l'estat.

Després d'escombrar les restes,
amb els llibres s'il·lustrà
d'on podien provenir
papers sexuals segregats.
Va estudiar la psicoanàlisi,
com la concepció envejant
extensions més fal·locràtiques
al seu gran cos clitorià.
Va sentir el fred del concepte
-al temps que mediocre oblit-
que si al món “ells” han sortit
ha estat de matriu potent

per parir fins Freuds cretins.
La feblesa de femella
són falòrnies i misèries
que els mascles han inventat
i el capital fa domèstica
i ambdós a reproductora
la redueixen sense esma
com si fos finalitat
-i no sols una potència-
allò de maternitats
per haver nascut femella!

En un món ben repoblat,
amb vides on calen lluites
contra les fams i les guerres,
Rateta va decidir
no fer-ne dels gens matèria,
com també va qüestionar
la revolució sexual
d'aquelles que venen el sexe
amb domini penetrant,
des del bressol fins la tomba,
com natural/ primordial.

Rateta escombrant conceptes
s'hi va trobar la cadena
que lliga ferm a la llar:
i és família, quina pena!
La funció reproductora
-que és en tot mascle carència-
segueix sent mol feridora
sobretot per les femelles,
al caure sobre l'esquena
el pes de la descendència.
Si a més són assalariades
la vida és mal agitada:
així van de deprimides,
ensopides, enrunades,
aclaparades en festes,
i amb angoixes en vacances.
No tenen a penes temps
d'estimular el cervell,
la tele les intoxica
amb subtil pornografia,
fent del seu cos un mercat
que alimentat pels serials
fan d'ell ridícula víctima.

“Valen més les Amazones
que mil bíbliques Madones.
Almenys elles tenien clar
amb quines armes lluitar.”
Diu la Rateta insubmisa
Amb fúries antiodomèstiques.

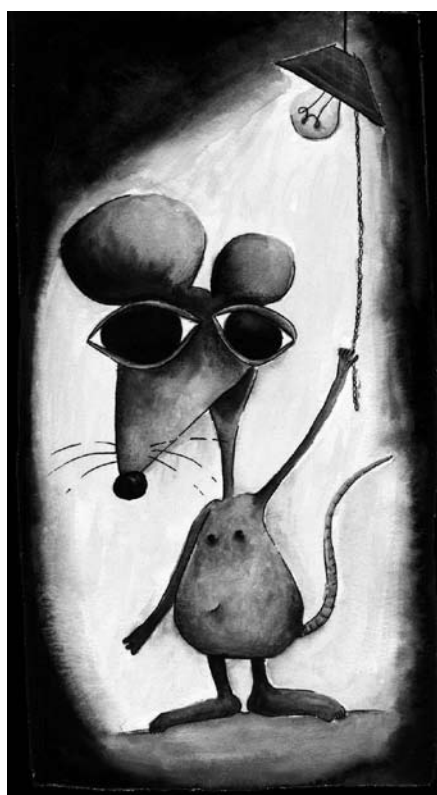
Rateta odia també
les paritàries superbes
que aspiren a formar part
dels consells de les empreses,
o com policies, militars,
botxins, banqueres, jutgesses,
que al 50 són per cent
al par fastigoses serves
del capital i l'estat
com “feministes” correctes
que confonen la igualtat
en fer carreres de trepes
per a explotar i dominar
tant els mascles com femelles.
Mereixen doncs el menyspreu

sobretot quan també inventen
ministeris d' igualtat
que de classes ni n'esmenten,
convençuts i convençudes
que entre les classes socials
no existeix cap diferència.
Rateta, evidentment,
ha escombrat amb contundència
els i les carques que van
manifestant-se amb Varela
i ficant Pàtria-arcats
en qüestió que és de femella
com és la d'avortament
que sinó és lliure és fotesa.

“Ni mig puta ni criada
com hi han algunes que criden,
ni explotada ni avorrida
com el patriarcat vigila.
L'amazona és referència:
Estudia, lluita i treballa,
la llar no és el territori
on emprar les teves eines.
Escolta sempre el teu cos
per tenir l'ànim ben fort
i cuida amb cura el cervell
per escombrar-li el no res.”
Li deia nostra Rateta
a altres rates més petites
que amb ella eren coeducades
no fent del sexe divisa.

Alguns mascles ho han sentit
i s'han allunyat de seguida,
i altres han expressat por
vers la Rateta Insubmisa.
El gos ha tocat el dos,
el porc començà a udolar
el gall ha enllestit un crit,
el gat s'ha guardat un ram.
El llop se'n va tremolós,
l'ase enyora tot passat,
el tigre és ja un desencís,
i el xai arrenca a plorar,
mentre esguarda un ratolí
que a taula s'està engatant,
veient un tant indecís
el gat la panxa rascant
que s'enretira un xic trist,
davant rates estudiant
tractats de ciències i oficis
mentre planegen desficiis
per destruir l'enemic
després que elles s'han menjat
un porquet autoritari.
molt masclet i insolidari,
ideal, per ser engolit,
de les ratetes ofeses,
mudes, cursis, sempre-tendres,
presumides i obsoletes,
que enlloc de fer usar la ment
a la cassola es lamenten...

kabíria



De memòria (I)
Els començaments: tardor de 1970 a Toulouse

Jann-Marc Roullian ha decidit explicar la seva història, una d'aquelles històries que no deixen indiferent a ningú, una d'aquelles històries que ens conviden a reflexionar instant-nos a aprendre sobre un temps passat que ha determinat el nostre present. De memòria està escrit d'una tirada, com narrat a la vora del foc una nit freda de tardor. La prosa poètica de l'autor ens transporta en el temps, d'una forma precisa i detallada en determinats moments i una mica vaga en uns altres; assumint que alguns moments deixen solcs profunds com les marques d'un vinil en la nostra memòria mentre d'altres els sentim com una suau brisa que ens creua sense embullar-nos els cabells.

Aquesta primera part de l'autobiografia de l'autor ens situa en la Toulouse de finals dels anys 60 i principis del 70. Són els últims anys de l'ado-

lescència de Jann-Marc: els primers amics, els primers companys, la vida en comuna, la contracultura, els primers amors; però, principalment, els desitjos de viure intensament totes les cares de la vida, com si l'endemà fos una constel·lació infinitament llunyana en l'espai i el temps.

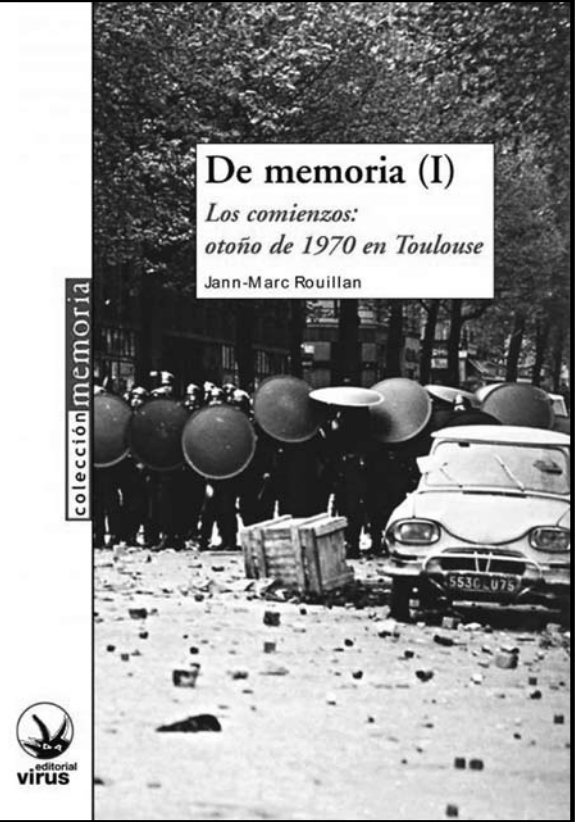
Toulouse és presentada no com l'escenari on té lloc l'acció, sinó com un personatge més. És com un gran riu que recull les aigües de l'esperit rebel del Maig del 68, tota l'herència republicana dels exiliats espanyols i catalans després de la guerra civil, la guerra del Vietnam i les atrocitats comeses per l'exèrcit francès a Algèria, com afluents que nodreixen les turbulents lluites socials d'una època que l'autor viu intensament al costat la Garona.

Fou una època de lluita i canvis continus que van marcar el món i a

tota una generació a França i a molts altres països. Com el propi autor cita al llibre,

“és com si des de Maig del 68 no haguéssim escoltat la campana que indicava el final del pati, continuàrem en perpetu estat d'insurrecció. La nostra revolució vibrava amb aquella revolució sense reserves”.

Un molt bon llibre que plasma d'una forma propera i amena una època en què tothom creia que el món canviaria per sempre i la misèria i les desigualtats socials desapareixerien, i donarien pas a una primavera perpètua on l'esperança i la llibertat no tornarien a marcir-se.

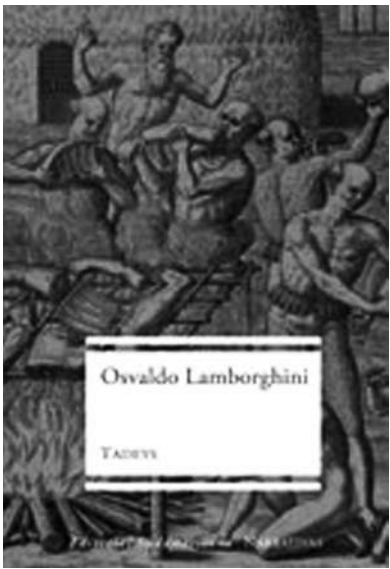


LIBROS CONTRA EL MONSTRUO
Oswaldo Lamborghini (1940-1985)
TADEYS

Tadeys es un libro que hay que leer con mucho cuidado, como si se caminara por el borde de un precipicio. No es fácil salir vivo de *Tadeys* o, como mínimo y para no exagerar más de la cuenta, no es fácil salir. A secas. Del abismo se vuelve sonámbulo o no se vuelve. Oswaldo Lamborghini, autor del artefacto, escritor *maldito* (signifique eso lo que signifique) se fue a escribir al abismo y toda su obra es el testimonio de ese naufragio, que es también el nuestro. Así que cuidado: leeremos *Tadeys* y de su lectura saldremos más sabios y habrá valido la pena, pero que no se nos olvide que habrá sido peligroso.

Bolaño dedica a este libro y a su autor unas cuantas páginas en ese maravilloso inventario que es *Entre paréntesis*. En ellas nos dice que los libros de Lamborghini son, dentro de la casa de la literatura argentina (y más concretamente en el sótano de esa casa -que sería, según él, la literatura de Roberto Arlt), “una cajita de cartón, pequeña, llena de polvo. Ahora bien, si uno abre la cajita lo que encuentra en su interior es el infierno. (...) De pocos libros puedo decir que huelan a sangre, a vísceras abiertas, a licores corporales, a actos sin perdón”. Y eso es así especialmente en *Tadeys*, obra de la que antes también nos ha dicho que sólo puede leer “dos o tres páginas, ni una más” y sólo cuando se siente “particularmente valiente”. *Tadeys* es un libro “insoportable” y no porque sea malo, sino porque le da -literalmente- miedo.

¿Y de qué habla Lamborghini para que Bolaño, que no era precisamente un lector novel ni un ingenuo, sienta tanto temor? Sólo una cosa da tanto miedo: Humano. *Tadeys* nos habla de la neurosis que como un agujero negro está instalada en el corazón de la



“Lo más insoportable de la vida sigue siendo la vida misma”

cultura occidental, de cómo el reverso de nuestra sociedad es atroz. Indaga en las buenas costumbres y encuentra las secuelas de un despropósito, encuentra salas de tortura, encuentra gritos y dolores abandonados. Lamborghini, hijo del psico(anál)isis, busca qué hay detrás de ese fabuloso teatro que es la Zivilización, desenmascara la naturaleza oculta de las relaciones de poder, ataca los crímenes sexuales que nacen y se ocultan en ellas, arremete contra tanto mormón sediento de sangre que habla de educación sentimental y buenos modales, contra quienes sostienen un discurso de castidad y clases de francés y piano en una mano y se buscan las inmundicias con la otra.

Y lo hace con una maestría literaria abrumadora. Lamborghini consigue que su obra supere las etiquetas prefabricadas, te desafía con fuerza y no sabes cómo enfrentarte a lo que lees, y digo que no sabes porque puede ser que te encuentres de repente riéndote en medio del desquicie, una risa enferma que es refugio último, que retumba como una mala señal de buena salud, porque Lamborghini contempla como último recurso el humor, la ironía que permite ganar algo de tiempo, un respiro, un alto en el camino

a la saga que se nos presenta como solución coherente en un mundo condenado. *Tadeys* (y toda la obra lamborghiniiana) encaja en una cierta tradición literaria que ignoró cánones y modales oficiales para buscar el exacto reflejo y que, precisamente por eso, cuenta en sus filas con un buen número de escritores supuestamente malditos que ofrecieron un retrato de sus semejantes que no encajaba en el decálogo de buenas conductas.

Hay un alambre que une a Lamborghini con Sade y con Lautreaumont, entre otros, y ese alambre también es el de la ironía, es sobre todo el mirar a Humano como quien se asoma al abismo, pero también el humor -indispensable- que utilizan cuando necesitan hablar en serio. Desde ese punto de vista, no hay que olvidar que tanto Sade como Lautreaumont fueron incluidos por Breton en su famosa *Antología del humor negro*, en la que sin duda Lamborghini tendría también un hueco (y ya puestos: privilegiado).

Oswaldo Lamborghini escribió *Tadeys* durante su segunda (y última) estancia en Barcelona, donde había vuelto desde El Mar del Plata en 1982, y donde murió en 1985. En medio quedaron tres

años intensísimos en el plano literario. Como explica César Aira en el prólogo a sus Obras Completas, vivía encerrado en su piso de la calle Berna y después de su muerte “descubrieron” el ciclo *Tadeys* (tres novelas, la última inacabada, así como un voluminoso *dossier* de notas) y los siete tomos que componen el Teatro proletario de cámara, una experiencia poética-narrativa-gráfica, en palabras del propio Aira. De esa época también es *La causa justa*, un relato corto excelente que me hizo reír como no me reía desde que cayera en mis manos *La conjura de los necios*. Las leyendas (los chismes) sobre su vida son innumerables, hay para todos los gustos, pero por encima o por debajo de todos esos comentarios su obra se mantiene, su literatura pesa, y eso es algo que consiguen muy pocos. Para acabar, recordaré lo que decía Daniel G. Helder a propósito de *Tadeys*: *conservadores, abstenerse*.

(Sus obras reunidas se pueden encontrar hoy vía internet. Fueron publicadas por Serbal primero y después por Ed. Suramericana)

ENTREVISTA

Okupació forestal: Anti-M.A.T

Gent d'arreu del món ha vingut a les Guillerries. Al lloc precis que havia d'okupar la torre 114 de la M.A.T. (les línies de molt alta tensió). Aquesta és una nova forma de resistència, l'okupació forestal. Una acció directa que havíem vist al País Basc però no aquí i que és una resposta contundent al sistema, una oportunitat per a plantar cara al model energètic que se'ns presenta com a inevitable i necessari. La seva experiència ens convida a replantejar-nos com vivim, com consumim, quines son les nostres necessitats reals. A les pàgines centrals d'En Veu Alta podeu trobar una investigació en profunditat sobre el que representa la MAT i tot el que l'envolta. L'entrevista vol ser una finestra a les vivències de les persones que estan allà, als boscos, vivint el dia a dia d'aquesta okupació.



► Fotografia del bosc ocupat contra la M.A.T.

16

Què significa per a tu la M.A.T.?

- La MAT es un síntoma más del progreso, que inmedido e innecesario, nos va a llevar a matarnos a nosotros mismos. Porque todo el mundo es consciente de los riesgos que supone una autopista de líneas de alta tensión, y de hecho nadie la querría en su casa. Pero se vende como una necesidad energética cuando no es cierto que exista tal necesidad. No deberíamos consumir tanta energía como la que se consume. En el fondo la MAT es un negocio, es un montón de millones de euros que están en juego para crear todas estas estructuras. Aunque sólo fuera por egoísmo deberíamos estar en contra de la MAT, porque nos mata.

- Lo de la MAT por mucho que nos vendan la moto que es para obtener más energía, todos sabemos que en realidad es por el tema del TAV (tren alta velocidad). Si no se hiciera la MAT no se podría acabar el tren de alta velocidad. Esto forma parte de esta idea de progreso ,que se le llama desarrollo pero que para mí es totalmente de antidesarrollo. No puede ser progreso que cada vez estemos mas rodeados de cables y ya no sólo a nivel estético. La MAT es dañina tanto para la naturaleza como para el ser humano.

Què representa l'okupació forestal com a forma de resistència?

- Mientras que nosotros y nosotras estemos aquí estamos evi-

tando que se haga esa torre por lo tanto tenemos claro que supone una pérdida de tiempo en la ejecución de la obra y por lo tanto, también, una pérdida de dinero. Mientras estemos aquí más demora hay y a lo mejor no conseguimos que no hagan la MAT pero si que se gasten mucho más dinero del que pensaban gastarse.

- L'okupació forestal és una manera de resistència que va molt més enllà de les manifestacions o altres maneres de mostrar la disconformitat amb un tema, en aquest cas la MAT. Això és una acció directa que és estar aquí i enfrontar-te davant del problema, donant-los tantes complicacions com puguem. Es realment increïble el que estem fent aquí tota la gent que col·laborem en el projecte. Ve gent del pobles, de ciutats, d'arreu del món que venen expressament a lluitar, això es *algo* que s'ha de valorar molt: que nosaltres donem els nostres cossos, el nostre cor, la nostra ment... ho donem tot. En comptes d'estar a casa mirant la tele... i de tant en tant sortir i dir "mira, avui me'n vaig a una manifestació i crido". Però i què? L'endemà ja torno a ser a casa amb les meves històries i la meva comoditat...

- Es una forma de resistencia que implica una forma de vida. No es algo puntual, que tu haces tu vida y creas otras formas de resistencia sino que te implicas las 24 horas del día.

- Esta forma de resistencia te hace sentir mucho contra lo que estas luchando, te ligas mucho al entorno natural donde estas. Puede sonar un poco hippie

pero es una pasada cuando estás durmiendo encima de un árbol y hace viento y tú eres como un animal más que estás ahí arriba. Hace que mil instintos tuyos animales se despiertan durmiendo aquí día tras día. Te cambia mucho. Te hace interiorizar mucho el tipo de lucha que estás haciendo. Hay mil formas de acción directa pero este tipo de acción directa conlleva que vivas dentro de ella.

Quines altres experiències d'okupació forestal coneixes o t'han marcat més?

- Mi primer contacto con la okupación forestal fue en Escocia en una campamento en contra de una circunvalación que se iba a hacer por la expansión industrial de la empresa Biotek, que es donde se clonó a la oveja Dolly, esa empresa estaba creciendo y se quería hacer una circunvalación, construir una ciudad dormitorio para los trabajadores de esta empresa.

- Es algo muy distinto a aquí porque ese campamento lleva ya siete años y no tienen una amenaza de desalojo inminente, tienen una vida mucho más relajada no viven de cara al desalojo todo el tiempo, pero me marcó mucho porque estás acostumbrada a ciertas comodidades de la sociedad en la que vivimos y que se nos plantean como básicas y vivir en el bosque te enseña que esas comodidades no son básicas. Y que [fuera del bosque] estas pagando un precio muy alto por mantener esas comodidades, tanto a nivel personal como a nivel del ecosistema que

es la tierra, el precio que pagamos es altísimo. Todos los seres vivientes que sufren que exista la MAT como en otros casos que se destruyen montañas para hacer autopistas, para los coches con la correspondiente contaminación... te marca mucho el vivir [en el bosque] sin electricidad, sin agua corriente, vivir a la intemperie.

- Esta idea surgió como una idea muy loca que se le puede ocurrir a un montón de gente pero la diferencia es que aquí decidimos seguir adelante con ello y bueno... aquí estamos.

Per saber-ne més:
<http://desdelsboscos.blogspot.com>

Què ha representat personal i políticament aquests tres mesos d'okupació?

- A mi m'ha fet veure que hi ha un piló de gent que es mou, ha sigut un gran enriquiment personal i quan car-di el camp d'aquí me n'aniré a qualsevol altre lloc on pugui lluitar en contra d'altres històries.

- Se ha conseguido que individualidades que hemos venido de muchas partes del mundo, porque si que hay gente de aquí pero también de muchos otros lugares, estemos juntos construyendo esta resistencia a la MAT. A a lo mejor en otros lugares del Estado español, catalán o del mundo que estén en contra de este modelo de progreso desarrollista pues se planteen esta forma de resistencia como posible. Ha pasado mucha gente aquí a conocernos i igual se plantean el hecho de okupar en sus pueblos o bosques.

- Una cosa importante a nivel político es que se ha creado una forma de trabajar con diferentes grupos porque en este proyecto estamos gente aquí pero este proyecto es posible porque hay gente des de fuera que se está implicando a diferentes niveles y la colaboración entre personas que igual en un principio no éramos afines o que procedíamos de contextos muy diferentes y llegar a trabajar tan estrechamente y colaborando de esta manera es una cosa muy importante que se ha creado. El hecho de ser un grupo tan heterogéneo hace que tengas que plantearte muchas cosas y aprender poco a poco cómo funcionar como grupo. Es una experimentación continua, cada uno tiene su punto de vista y tienes que ir poco a poco buscando un equilibrio y eso es un hecho que a nivel de experiencia colectiva ha sido muy enriquecedor.

